

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

**Yazan ve Hazırlayan
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol**

**Düzenleyen
Emine Aytül Erol**

**Tasarım
Özkan Günal**

**SAYI-33
Eylül 2017**

Zikir

**EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22**

**info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com**

©2017 Emek Yayınevi

**Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.**

Ücretsizdir, parayla satılmaz

İçindekiler

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Bakı Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin otuz üçüncü sayısının konusu, Zikir...

İnsanın kendi iradesiyle isteyerek Allah esmasını tekrarlmasına zikir diyoruz. Zikir, Ankebut suresi 45 ayeti kerimde,

Kitaptan sana vahyedilene oku ve salât ikame et! Muhakkak ki salât, kötülükten men eder ve Allah'ı zikretmek mutlaka en büyük ibadettir. Ve Allah, yaptığınız şeyleri bilir.

EDİTÖRDEN

Zikir bir vücudun ilk halidir aynı bir ağacın çekirdeği, bir bitkinin tohumu gibi. Kendisi bir vücutla zahir olur gören gözlere ama asıl olan o vücudun batında gizlidir.

İnsan da aynı bir çekirdek gibidir sırrı özünde gizli, suretten içeri.

Çekirdeğin gizli hazinesi kabuğun içerisinde dürüldür. Nasıl zahir olur o öz, nasıl aslına aşikâr eder? Yaradılış gayesi kemaline nasıl erer? Kendi başına koca bir âlem olan çekirdek, kendiliksiz bir toprak arar bağına düşüp yeşermek için. Kendi başına koca bir âlem olan insan da ehil ellere gelmez ve oradan zikri tahsil etmezse, aşka muhatap olup zikrin tecellisi olan Rabbine olan mazhariyetini gerçekleştirmez.

AYIN KONUSU

Zikir...

Cenab-ı Allah, Taha suresi 14 ayeti kerimesinde,

Muhakkak ki Ben, Ben Allah'ım. Ben den başka İlah yoktur. Öyleyse Bana kul ol ve Beni zikretmek için salat et!

buymaktadır. Allah'ın, "Muhakkak ki Ben, Ben Allah'ım" vurgusu, Allah esmasının cümle esmaları cem eden esma olması sebebiyle cümle varlığın tecelli ve tecelli edenin Kendisi oluşuna yapılan vurgudur. Allah, Ben Allah'ım derken "Gördüğümüz her şey tecellidir ve tüm bu tecellilerle tecelli eden Benim".

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu "Zikrullah" Müşrid-i Kamile gelen bir kişi üzerinde yapılan ilk işlem ana Zikrullahı telkin etmek oluyor. Allah'ın cemaline talip olan bir insana neden ilk olarak zikir telkin ediliyor efendim? Zikir bir dervişte neleri değiştiriyor?

Özkan Günal:

Cemal, yaratılışın yaratılış hali ile güzel oluşunu tanımlamak için zikredilen esmadır ki yüz olarak beyan edilmesi yüzün sıfat, sıfatın ise yaratılışın kendisi oluşundandır. Allah'ın cemaline talip olmak, varlığın mevcut ve mutlak gerçekliğine talip olmaktır

Seyyid Pir Muhammed Nurül Arabî Hazretleri

ŞERH-İ GAZEL-İ HACI BAYRAM VELİ

Bismillahirrahmanirrahim

Çalabım bir şâr yaratmış iki cihân âresinde;

Çalab Allah demektir. Ve Şâr sözü ile anlatılmak istenen "Cem'ül-Cem" denilen şehirdir. Ve büyük hakikattir. "Yaratmış" sözündeki mana, gösterdi, meydana çıkardı. Çünkü yaratmış olmak, mana ile ilgili vücuttan görülmeye olan vücudu gelmiş olmadır. Sadece görülmeye ilgi gösteren bilgi sahiplerinin, "Yoktan meydana gelmek vardır." dedikleri gibi değildir. Beyitte ifade edilen "İki cihân" sözündeki mana,

Biri "Hüviyet" diğeri ise "Eniyyet". Hüviyyet; Hakk'ın bann yönüdür. Eniyyet; Hakk'ın zahir yönü.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Beşinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim

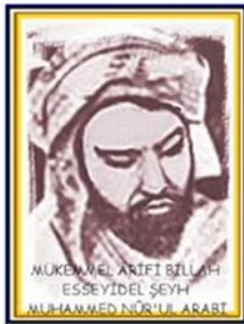
Allah Teâlâ Hazretleri Tahrim suresi 6 ayetinde,

Ey iman edenler, nefislerinizi; ve çocuklarınızı ayağınız koruyunuz;

buymaktadır ve Peygamber Efendimiz,

Her çocuk İslam fıtratı üzerine doğar. Sonra onun annesi babası onu yahudî, Hristiyan veya Mecazi yaparlar.

demektir. Bil ki çocuk kendi başına buraklırsa yemeye, içmeye, oynama ve nefesini istediği eyleme ve diğer şeylere koyar. Dünyayı, Ahireti, dostu, düşmanı, küfürü, imanı, ibadeti, masiyeti, zikir ve fikri, şükür ve sabrı bilmez. Bu tabiiatta olan büyükler de çocuk sayılara ama

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Dembir: Yusuf, Zikrullah nedir?
Yusuf: Mesela bir şeylerimizi ödünç almak
Dembir: Neden zikir yapıyoruz sence?
Yusuf: Her yerde yapılır. Bacı toplantısı olur.
Dembir: Zikir yapılmasını Allah mı istedi?
Yusuf: Hayır biz kendimiz istedik. Zikir güzel olduğu için yapmak istedik.
Dembir: Pekî, biz zikir yapınca Allah mutlu olur mu?
Yusuf: Hayır. Çünkü bir şey yaptığımızda o hemen mutlu olmaz. Düzgün davranışlar yaparsak mutlu olur. Allah istediği zaman güzel şeyler yapmalıyız.

Sizden Gelenler

"Ey üyüdüğü için sıcaklık arayan eşek! Arak ateşle ısınman değil ateş olman vaktidir."

(Arıy)

Şükürler olsun ki sıcaklığı içi isten, ulaştığı yerde boyluk bırakın ve ışığı en karanlık zamanda güneş başlatın bir ateş daba da parladı. O bir güneş. Hayatımıza doğması bir devrim gerçekleştirdi. En büyük devrim, yapmam devrimi...

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

ZİKİR

Eûzubillâhimespeytinirracıym
Bismillâhırrahmânırrahıym

İman edenlere vakti gelmedi mi ki, kalpleri Allah'ın zikriyle titremesin. (Hadid 16) Rabbiniz de çok zikret ve sabah akşam zikret. (Al-i İmran 41)

Allah'ın çok zikreden erkekler ve kadınlar var ya, Allah bunlara bir mağferet ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır. (Akkâb 36) Bunlar, Allah'a iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle huzura kavuşanlardır. İyice bilin ki ancak Allah'ın zikretmekle kalpler yatıyor ve huzur bulur. (Rad 27, 28)

Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bakı Hz

EN BÜYÜK İBADET

Muhabbetullah, yani Hakk'ı ve hakikati dile getirmek, ibadettir. Nereden biliyoruz ibadet olduğunu? Mesela, zahire Cuma, o günün vakit namazını kıldırır, aynı vakitte iki vakit namazı olmaz. Cuma saati geldiği zaman nafide ibadet de yaparsanız, kaza namazı da kalmazsanız, cumaya hazırlayacakmış kendinizi Cuma namazı farz iki rekâtı, herbisi de farzdır. O günün vakit namazını kıldırır. Öğlen vaktinin namazı kalkar. Cumadan sonra tekrar öğlen vakti için niyet edip namaz kılar kılmaz. Kalmazsanız o vaktin namazı kalkmış, öğlen namazına niyet etmeden kaza namazı istediğin kadar kul ama öğlen namazına niyet edemezsiniz, edersen küfürdesin.

İmam Hüseyin Efendimiz

Resulullah efendimizin sorunu, Hazreti Ali'nin ikinci oğlu. On iki imaman üçüncüsü ve Ehl-i Beytin beşincisidir. Hicretin altıncı yılında (m. 626) doğdu. Hazreti Hüseyin'in nesebi, Hüseyin bin Ali bin Ebu Talip bin Abd'ül Muttalib bin Hâşim, el-Kureyş, el-Hâşimî'dir. Hüseyin adı ona Resulullah efendimizin tarafından verildi. Künyesi, Ebû Abdullah'dır. Lakabı Seyyid ve Şehittir. Resulullah efendimizin, Hüseyin doğduğu zaman, kulağına, "O Cennet çocuklarının efendisidir." diye seslenmişti. Usame bin Zeyd, bir gece Peygamber aleyhisselâmın gördüğünü ve onun, "Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır; Allah'ım, ben onları seviyorum, sen de onları sev ve onları sevenleri de sev" dediğini rivayet etmektedir. Bir defasında da "Hüseyin bendim, ben Hüseyin'dimim. Allah'ın Teâlâ Hüseyin'i zevanı sever" buyurmuştu. Allah'ın Teâlâ Kur'an'ı Kerim'de, Ehl-i beyte, buyuruyor ki, "Allah'ın Teâlâ, sizlerden her türlü kusur ve

ALINTI BÖLÜMÜ

Kaçırma gözlerini gözlerimden, üşürüm gecede kalmış gibi. Başka bir şey istemem iman, bakışın yeter yangınımı, kokunla başım döşüyor çok güzelsin.

İnsan neyi seviyorsa,
O'nun haline
Bürünür.
Sevdiği'nin,

BİTİM

Değerli okuyucu, Emek Yayinevi, Dembir dergisinin 2017 yılı dokuzuncu, toplam otuz üçüncü sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak bezinize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduğunuzun Zikir'e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Zikir, Allah esmasından dile ve kalben her nefeste tekrar edilmesi olmasından yanısıra zikredilen esmanın her esma ve surette de zikredilmesiyle yani zikredilenin, tecellisiyle tevhit edilmesidir. Zikredilen ayrı, tecellisi aynı olarak yapılan zikir noksanıdır ki noksan kalbdeki sürece zikir zikredilene ulaşamayacaktır. Zikredilenin tecellisiyle tevhit edilmişimiz sürece görülmüş iki kâlbâğından yapılan zikir de benlikle yapılmaya devam emğünden tevhit gerçekleştirilecektir. Allah esması cümle esmaların cem olduğundan, cümle esmalarda Allah demek gerçek Allah'ın zikretmesidir. Ha...

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikâr eyledi sultan
Sırrullahı üryan bulan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birlikte.***

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin otuz üçüncü sayısının konusu, **Zikir**...

İnsanın kendi iradesiyle isteyerek Allah esmasını söylemesine zikir diyoruz. Zikir, Ankebut suresi 45 ayeti kerimde,

Kitaptan sana vahyedileni oku ve salâtı ikame et! Muhakkak ki salât, kötülükten men eder ve Allah'ı zikretmek mutlaka en büyük ibadettir. Ve Allah, yaptığınız şeyleri bilir.

denilerek işaret edildiği gibi iradeyle yapılan en büyük ve yaşamın bütünü her anıyla ibadet haline çeviren değerdir ve zikir kalbi, Rad suresi 28 ayeti kerimde,

Onlar, iman edenler ve kalpleri, Allah'ı zikretmekle mutmain olmuştur. Kalpler ancak Allah'ı zikretmekle mutmain olur, öyle değil mi?

denilerek işaret edilen şekilde mutmain kılar. Zikirsiz iman üzerine huzurlu bir yaşama ve Allah'ın kulluğuna ulaşmak mümkün değildir. Nefsi Allah'a teslim edip tevhit eri "İnsan" sıfatını kazanmak ancak zikirle olur çünkü zikir Allah'a "Hamd" etmektir, şükretmektir, Allah'tan başka ilah olmadığına kendi zahirlüğümüzde şahadet etmektir. Bu sebeple insan olarak, Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet edecek özellikte yaratılan bizlerin yaratılış gayemize ermemiz için yapmamız gereken, Ali İmran suresi 191 ayeti kerimde,

Onlar, ayaktayken, otururken, yan üstü yatarken Allah'ı zikrederler. Ve göklerin ve yerin yaratılış hakkında tefekkür ederler. "Ey Rabbimiz! Sen bunları bâtil olarak yaratmadın. Sen Süphan'sun, artık bizi ateşin azabından koru" derler

denilerek beyan edilen zikir ehli olmamızdır. Zikrettiğimize şahit olmaktır yaratılış gayemiz, zikir yoksa şahadet de olamaz ve bu zikir yaşamın her anında, Araf suresi 205 ayeti kerimde,

Rabbini, içinden yalvararak ve korkarak, yüksek olmayan bir sesle sabah-akşam zikret ve gafillerden olma

denilerek işaret edildiği ve Kehf suresi 28 ayette,

Sabah akşam, O'nun Vechini isteyerek Rabbine dua edenlerle beraber nefsinin sabırlı tut. Dünya hayatının ziynetini dileyerek gözünü onlardan çevirme! Kalbini zikrimizden gâfil kıldığımız ve hevasına tâbî olan kimselere isteyerek, işinde haddi aşmış olanlara itaat etme!

denilerek dikkat çekildiği şekilde olmalıdır. Allah'ı zikretmek, yaşamın her anında, her esma, fiil, sıfat ve vücutta zikrederken yaşantımızı da zikre layık hale getirmektir. Gayıpta zannıyla sadece bir ismin mevcut halimizle tekrar edilişi zikir olamaz. Zikrin, zikir olabilmesi için zikredilene doğru ilerleyiş gerçekleşmelidir. Zikrin, zikredilene benzetme özelliği vardır içini doldurarak zikrettikçe. Bu sebeple zikir, dilde, kalpte ve tefekkürde olmalıdır. Zikir, dilden kalbe kalpten idrake ulaştığında görülen, işitilen, sevilen, bilinen, muhatap olunan, zikredilen olur. Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet, zikrin tecellisine ulaşmış, zikredilene Kendi görüşüyle görmektir. Zikir, varlığımız dediğimiz sıfatları sahibine teslim etmektir. Allah, kendisinden başka ilah olmadığını görmekte olduğundan zikir bu görüşe tâbiliktir. Hu...

Aşk u niyazlarımla

EDİTÖRDEN

Zikir bir vücudun ilk halidir aynı bir ağacın çekirdeği, bir bitkinin tohumu gibi. Kendisi bir vücutla zahir olur gören gözlere ama asıl olan o vücudun batnında gizlidir.

İnsan da aynı bir çekirdek gibidir sırrı özünde gizli, suretten içeri.

Çekirdeğin gizli hazinesi kabuğun içerisinde dürüldür. Nasıl zahir olur o öz, nasıl aslını aşikâr eder? Yaradılış gayesi kemaline nasıl erer? Kendi başına koca bir âlem olan çekirdek, kendiliksiz bir toprak arar bağrına düşüp yeşermek için. Kendi başına koca bir âlem olan insan da ehil ellere gelmez ve oradan zikri tahsil etmezse, aşka muhatap olup zikrin tecellisi olan Rabbine olan mazhariyetini gerçekleştiremez.

Toprakla buluşmayan bir çekirdek zayi olur bu âlemde, kendisi koca bir âlem iken görünemez gözlere.

Göz gördüğünü zikreder gönül ise sevdiğini görür. Gönülün mimarı zikrullahıdır, kendi eliyle yaptığı gönül evine yerleşir zikrullah, bakılan her yerde kendi cemalini gösterir, işitilen her seste kendi sedasını işittirir, sevilen her zerrede kendi aşkını zikrettirir. Düştüğü toprakta çürüyen kabuk içindekini zahir edince özü zahir olur bu âlemde kökü yine toprağın sinesinde. Topraktan ayrılan ağaç ne kadar da güçlü ve büyük olursa olsun varlığını devam ettiremez artık. Toprak ağacın anasıdır, yâridir, vatanıdır, kendisiyle ve bu âlemle bağıdır. Ağacın toprağa bağı ise kökleridir.

Aynı ağaç gibi Hak ile vuslat edip özündekini zahir etmek isteyen bir talip, misal-i toprak olan bir Mürşidi Kâmilin gönlüne düşmeli, orada kabuğundan çürür gibi benliğinden ölmeli ve özündekini, kökleri mürşidine rapt olmuş bir şekilde zahir etmelidir. Mürşidinden bir an için ayrılmadan, köklerini her gün daha derine salarak mürşidinden beslenmeli ve imanını, aşkını, irfanın mürşidinin gönlünde ziyadeleştirmelidir.

Zikir anahtar misalidir, kendi inşa ettiği mana vücudunun bütün kapılarını yine zikrullah açar. Allah zikrullah ile mamur eder mana varlığını ve zikrullah ile açar göz-kulak, dil-dudak, idrak kapılarını. Göz zikrin nuru ile bakarsa cemali görür, kulak zikrin nuru ile bakarsa kelamı işitir, kalp zikrin nuru ile fikrederse keşfullaha erer. Hz Resulullah zikrullah için,

“Allah ilk benim nurumu yarattı”

buyurmuşlardır. Mayay-ı Muhammed olan zikrullah, hizmet ile cümle azada Nur-u Muhammed'e dönüşür, Allah zikri ancak Muhammed'le zahir olur. Allah zikrinin Nuru Muhammed'le zahir oluşudur iman ve iman, şehadettir Allah'a. Allah'tan başka ilah yoktur demek, bu âlemde Allah'tan başka zikreden ve zikredilen yoktur demektir. İşte Nur-u Muhammedi'ye bütünden Allah'ı zikrederek bütünden Allah'ın Kendisini zikredişini işitip görmenin yani insanın kendi hakikatini kendisinde zahire getirmesinin ruhudur. Mümin esmasıyla zikrettiğimiz, meyve vermiş ağaçsa tohumudur Nur-u Muhammedi'ye. Tohumun batnındaki ağacı ve meyveyi yine kendisinde zahire getirmesi gibi Nur-u Muhammedi'ye de batnında mevcut bulunan tevhide ait tüm değerleri kendisine hizmet edende zahire getirir.

Zikrullah, gönül bahçesinde dünyadan bulaşan yabancı otları yakıp yok ederken toprağı tevhit gülüne hazırlar da arınmış bahçede renk renk, birbirinden güzel kokulu güller açılır gönülleri mest eden. Dağları bereketli bağlar eyler de bağlarda insan nasiplenir. Çölleri ekili alan, bataklıkları berrak göller eyler de insana kavuşturur. Zikrullahın olmadığı yer insana layık yer değildir. İnsanla zikrullah birbirinden ayrılamaz bütünlüktür. Zikrullah, insan olarak yaratılana, insanlığına ulaşması için Allah'ın hükmüdür. Varlığı zikir olanın kendisini zikreden Rabbini zikretmesi varlığın şükrüdür. Zikre hizmet, benliksiz olarak Hakk'a yapılan hizmettir ki işte bu hizmet Hakk'a ulaşan Hakk'a layık hizmettir. Zikir, şirki tevhit, fitneyi ziyet yapan değerdir. Hu...

Zehra...

**Evvel neyse ahir odur zahir neyse batın odur
Âlem denen aynı zuhur tecelliye bahis yoktur.**

**Gören hem görünen benim seven hem sevilen benim
Cihan içre bir cemalim tecelliye bahis yoktur.**

**Bir yol kurdum ben kendime kendim bildim kendim ile
Şahit oldum birliğime tecelliye bahis yoktur.**

**Övülmeye layık benim fail mevsuf mevcut benim
Şanım pek yücedir benim tecelliye bahis yoktur.**

**Âşık maşuk hani nerde hepsi bu deme bahane
Cihan denen benden içre tecelliye bahis yoktur.**

**La mekânım mekânım yok aşktan gayrı bineğim yok
Mekân benim makamım çok tecelliye bahis yoktur.**

**Vahdet deryasına girdim vahit benim derya benim
La mevcude illa benim tecelliye bahis yoktur.**

**Donsuz çıktım ben bu deme nazar ettim hem Halil'e
Zehra dedim gördüğüme tecelliye bahis yoktur.**

AYIN KONUSU

Zikir...

Cenab-ı Allah, Taha suresi 14 ayeti kerimesinde,

Muhakkak ki Ben, Ben Allah'ım. Benden başka İlâh yoktur. Öyleyse Bana kul ol ve Beni zikretmek için salat et!

buyurmaktadır. Allah'ın, ***“Muhakkak ki Ben, Ben Allah'ım”*** vurgusu, Allah esmasının cümle esmaları cem eden esma olması sebebiyle cümle varlığın tecelli ve tecelli edenin Kendisi oluşuna yapılan vurgudur. Allah, Ben Allah'ım derken ***“Gördüğünüz her şey tecellidir ve tüm bu tecellilerle tecelli eden Benim”*** demektedir. Ayetin devamında ***“Benden başka ilah yoktur”*** beyanı bu gerçeğin izahıdır çünkü ilah, varlık âleminde tecellide olan varın, Rabça ismidir. Cenab-ı Allah, ***“Tecelli eden de Benim, tecelli de Benim. Ben, Bende, Kendime muhabbeteyim”*** demektedir. İşte tevhidî yani İlâhî gerçek bu olduğundan Allah'ın tecellisi olan bizlere uyarı gelmekte ve bu uyarı, ***“Öyleyse Bana kul ol”*** denilerek yapılmaktadır. Ayet bize, her görülenin, işitilenin tecellisiyle tecelli eden olduğunu vurgulamaktadır, devamında kulluk ibaresinin gelişi ve bu kulluğun yalnızca Allah'a yapılmasının uyarısı, kulluğun yani işitme ve görmenin, tecellinin kendisine değil tecelli edene yapılması yani Allah'ın işitilip görülmesi gerekliliğindedir ki kulluk Allah'ı işitmek ve görmektir. Kulluğumuzu, eşyayı görüp işiterek eşyaya yapmak gaflettir. İşte bu kulluğun nasıl yapılacağı ise, ***“Beni zikretmek için salat edin!”*** denilerek beyan edilmektedir. Zikretmek, dil kapısından girip zikredilene işitip görmek olduğundan, Cenab-ı Allah, ***“Beni zikretmek yani Beni işitmek ve görmek için salat edin”*** demektedir çünkü salat, hem zikir temeli üzerine zikrederek yaşarken hem de zikredilene doğru yüzümüzü dönüp ilerlemektir ki buna zikrimiz doğrultusunda yaşamak denilir. Bu yaşam, Allah zikrini kelâmen dilimizden düşürmeden Allah esmasını tecellilerin kendisinde kullanmak üzerine gerçekleşir. Bakara suresi 239 ayeti kerimde bu gerçeklik,

Bilmediğiniz şeyleri size öğrettiği şekilde Allah'ı zikredin

denilerek beyan edilmektedir. Bizler, her ne kadar dil ile “Allah” diyor olsak bile Allah nasıl zikredilir bilmiyorduk çünkü zikretmeyi sadece dil ile tekrar sanıyorduk. Nahl suresi 43 ayeti kerimde,

Bilmediğinizi zikir ehline sorun

uyarısına kulak verip ayetle amel etme sonucu zikir ehline sorup tâbî olduğumuzda ehil bize, “Bütünden kendisini zikreden Allah'tır” tarifini vererek zikri öğretmiş oldu. Şimdi bizler, Allah'ın bize öğrettiği şekilde yani bütünden Kendisini zikrettiği şekilde Allah'ı zikrederek emri yerine getirmeliyiz çünkü Allah'ın Bakara suresi 239 ayeti öğretilene emridir. İşte bu emir üzerine öğretildiği gibi Allah'ı yaşamın içinde, tecelli olan yaratılmışın cümlesinde zikretmek ***“Beni zikretmek için salat edin!”*** emri üzerine olmaktadır. Eski anlayışımız doğrultusunda Allah'ı değil, tecelli olanın tecelli halinde giyindiği ismi tecelli edenden ayırarak

zikretmek olan şirk içinde bulunmaktan, tecellide tecelli edeni zikretmek olan tevhide, tecellide tecelli edeni zikrederek dâhil olmalıyız ki Allah'a kul olabilelim. Bu kulluk, eski anlayışımıza göre her görüleni, ağaç, kuş, mahlûk, bitki, Ahmet, Mehmet, Fatma, Zehra diyerek ayrı ayrı zikretmekten geçip cümlesinde Allah'ı zikretmekle olur. İşte bu zikir bizi zikrettiğimizi zikredilene işitip görmeye ulaştırır. Bizler zikredilene işitip görme üzerine halk edilenler olarak yaşamda bulunanlarızdır. Baktığımızı hangi esmayla zikrediyorsak gördüğümüz odur.

İsmi Ali olanı Veli olarak zikrederken, aslı Ali olanda gördüğümüz Ali değil Veli olur çünkü Ali'yi Veli olarak zikrediyoruz. Baktığımızda Ali'yi görmek için önce baktığımızı Ali olarak zikretmemiz gerekir. İşte Allah'ın zikri olan ve salat denilerek beyan edilen Allah'ı işitip görmek için tecellilerde Allah'ın zikredilmesi farzdır bu kulluktur. Allah'ın zikri ile Allah'ı işitip görme kulluğu dışında kulluk olarak isimlendirilen hiçbir şey gerçekte Allah'a göre kulluk olamaz. Araf suresi 206 ayeti kerimde,

Muhakkak ki Allah'ın katında olanlar, O'na ibadet etmekten kibirlenmezler. Ve O'nu tesbih ederler. Ve O'na secde ederler

denilerek, “Allah'ın katında olanlar yani kendisine zikir telkin edilenler, cümle yaratılmışlıkta, eski bilişi doğrultusunda ikilik değil Allah'ı zikretmeye başlarlar ve bu zikir üzerine kalırlar da zikirlerinde ikiliklerini tevhide dönüştürerek Allah'a kul olurlar” denilmektedir. O halde Allah'ın istediği kulluk dışında bulunup, bulunulan hale de kulluk demek bizi Allah katında yani Allah'a kul yapmamaktadır. Bu sebeple kulluk, Allah'ı Allah'ın Kendisini zikrettiği gibi cümlede zikretmektir. İşte Cenab-ı Allah'ın, Zariyat suresi 56 ayeti kerimesinde,

Ve Ben, insanları ve cinleri başka bir şey için değil, sadece Bana kul olsunlar diye yarattım

beyanı bu gerçeğin vurgusudur. Bizler, yaşamın içinde yaratılmışlığa, yaratılmışlığı yaratan Allah'tan ayırarak zikrederek kulluk yapmak için değil, yaratılmışlıkta Allah'ı zikrederek Allah'a kul olmak için yaratıldık ve kulluk için gereken değer olan zikir telkini de kendisine yapılmışlarız. Bu değer, Secde suresi 9 ayeti kerimde,

Sonra onu tamamlayıp, ona kendi ruhundan üflemiştir. Ve sizin için kulaklar, gözler, kalpler yaratmıştır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!

denilerek ifade edilmektedir. Tamamlanmamız, ehlinden zikir telkini alacak hale gelişimiz olup tamamlanma zikrin telkin edilişiyle tamlanmış olmaktadır. Zikir telkin edildiğinde ise idrakimize sunulan, Allah'ın Kendisini zikrettiği gibi Allah'ı zikretme sırrıdır ki işte bu sır ayette ruh olarak zikrediliyor. Devamında “Sizin için kulaklar, gözler, kalpler yaratmıştır” denilerek de ruhun yani telkin edilen zikrin, kendi bildiğimizeyken zikredileni işitemez, göremez, fikredemez halden, telkin edildiği şekilde bütünden zikredilince, zikredilenin işitilecek, görülecek, fikredilecek oluşuna vurgudur. İşte bu sebeple, Allah'ın Muhammedî nurunun tecelligahı olan ehil, bu sırla sırlanıp ruhlanmış olandır ve talibine bu sırrı üfleyerek talibin zikre telkin edildiği şekilde hizmet ile kendisinde işitecek kulak, görecek göz, fikredecek kalp oluşturmasının yolunu açmış olur. İsra suresi 85 ayeti kerimde,

Sana ruh hakkında soru sorarlar. De ki, “Ruh, Rabbimin emrindedir. Size ancak az bir bilgi verilmiştir”

denilerek telkin edilen Zikrullahın, gözü gören, kulağı işiten, kalbi fikreden hale getiren ruh olduğu gerçeği beyan edilmektedir ve emir olarak vurgulanması, telkin edilişinin, telkin edildiği şekilde hizmet edilmesi emri olduğundandır. Nahl suresi 2 ayeti kerimde,

Kullarından dilediği kişinin üzerine “Benden başka ilâh yoktur.” tarzında uyarmaları için melekleri, emrinden ruh ile beraber indirir. Öyleyse Bana karşı takva sahibi olun

denilerek de bu gerçek beyan edilmektedir. Allah'tan başka ilah olmadığını şahadet etmek olan kulluk için yaratılmışlıkta Allah'ı zikretmek adına "Ehil" olandan telkin edilen zikrullah üzerine telkin edildiği gibi hizmette olun ve hizmeti, Münafıkın suresi 9 ayeti kerimde,

Ey inananlar! Mallarınız ve çocuklarınız sizi Allah'ı zikretmekten alıkoymasın

denilerek uyarıldığı şekilde terk etmeyerek takva sahibi olmak farzdır. İşte bizler takva olan, eskinin terki ile yeninin içinde yer almak şeklinde eski bilişimiz üzerinde her varlığı ve kendimizi Allah'tan ayrı zikredip Allah'ı ötekileştirmekten geçip her varlıkta ve kendimizde Allah'ı zikrederek kesrette vahdet zevkine ermeliyiz. Kendi bilişimiz bizi Allah'ı zikretmekten alı koymamalıdır. Görülen görünülüğüyle var olduğu için vardır ve var oluş var olma haliyle Allah'ın Kendisini zikredişidir. Allah yarattığında kendisini zikretmektedir ki bize telkin edilen sır da tam olarak budur. O halde, Allah'ın kendisini zikrettiğinde Allah'ı zikretmek Allah'ın Kendisini zikredişine dâhil olmaktır. Bakara suresi 152 ayeti kerimde,

Öyle ise Beni zikredin ki Ben de sizi zikredeyim

denilerek davet edilen tevhit bu gerçekliktir. Allah'ın bizi zikretmesi, bizi Kendi zikrine dâhil etmesidir. Zikir, zikredilene görmek, işitmek olduğundan, Allah'ın bize bakıp bizde gördüğü, işittiği Kendisini kendimizde işitip görmeye ulaşmış oluruz çünkü kendimiz dediğimiz Allah'ın Kendisindeki bizliğini zikredişidir. İşte burada devreye Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet girer ki Allah'ın zikrini telkin edişinin gayesine ulaşılmış olunur. Varlığımızın, Allah'ın Kendisini zikredişi oluşu gerçeğinden uzak, Allah bizde Kendisini zikrederken bizim kendimizde Allah'ı değil kendimizi zikredişimiz ikiliğinde kaldığımız sürece kendimize ilahlık vermiş oluruz. Ne zaman kendimizde Allah'ı zikretmeye ve kendimizde zikrettiğimizi işitip görmeye başlarız işte o zaman ölmezden evvel ölüp şirkten arınıp tevhide ermek sonucu kendimizde Allah'tan başka ilah olmadığına şahit oluruz. Allah'tan başka ilah olmaması tecellinin tecelli edenin Kendisini zikredişi oluşudur ki Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet, tecellide tecelli edenden başka bir şey zikretmemekle mümkündür. Aynı örneğe geri dönersek, Ali'de Veliyi zikretmek Ali'de Ali'den başka ilah çıkartmaktır. Ali'de Veli'yi zikretmeyi terk ile Ali'de Ali'yi zikretme sonucu Ali'de Ali'yi işitip görmek Ali'de Ali'den başka ilah olmadığına şahadettir. İşte zikir bizi insan yapan değer olmasıyla hem temel hem de binanın bütünüdür. Yaşam ve yaratılmışlık bütünüyle zikirdir hem de yaratan Allah'ın Kendisini zikridir.

Yaratılmışlıkta Allah'ı zikrederken ötekileştirmek şirk, bütünselleştirmek tevhitir. İşte, ehil olanın telkin ettiği zikir bütünsel olan zikirdir ki bizi bu sebeple tevhit eri yapar. Zikrin dilde kendi bildiğimizce olması

bizi şirkte tutarken ben, sen o kavramları anlayışında ötekileştirme devrede olur ve ötekileştirme egoyu, ego beraberinde ikiliği getirerek nefsi emmareye düşürerek zulmaniyete düşürmüş olur. Nefret, kin, hınç, öfke, zalimlik gibi zulmaniyet hem kendimize hem de yaratılmışa eziyettir. Zikir, telkin edildiği gibi bütünsel olarak kalpte olunca, beni seni yani ikiliği kaldırarak egoyu yok eder de zulmün yerine Rahmaniyyet gelir. Yaratılmışlık ayrı, zikredilen ayrı haldeyken dilde zikir kalpte kesret varsa kesrette kesret anlayışında Allah öteki olur da gözde, kulakta zikredilen olmaz. Bütünde Allah zikri varsa göz zikredilene görürken kulak zikredilene işitir.

İnsanın yaratılış gayesi yaratanına muhataplık ve muhataplık yaratanı işitip görme sonucu şahidi muhabbet olduğundan bu irfaniyete eremediği sürece insanlığına da erememiştir ki eremeyene insan denilmesi sadece namzet oluşundan dolayıdır yoksa henüz insan değildir.

Bu hal tevhidî gerçeklikte kişinin kendi hakikatine ölü, cehaletine diri olmasıdır. Cenab-ı Resulullah efendimiz bu gerçeklik için,

İnsanlar uykudadır ölünce uyanırlar

demektedir. İşte bizi cehaletimize dirilikten öldürecek, ölü olduğumuz hakikatimize diriltecek olan zikrullahtır. Ehil olanın zikrinde bulunan eski zikrine ölmüş yeni zikrine dirilmiş olmasıyla ve zikir zikredilene muhatap kıldığından, Zakir kendi hakikatine yani zikrettiğini işitip görmeye başlayarak insanlığına ermiş olur. Bu hakikat kuş ile örneklenebilir. Kuş dünyaya önce yumurta halinde gelir. Yumurtanın içindeki görüşü ve işitişi üzerine bir yaşamı vardır ama bu kuş için birinci doğumdur lakin henüz kendi hakikati olan kuş olup gökyüzünde uçmaya ölüdür. Gerçeğine ermesi için kuşun yumurtayı içeriden kırıp yumurtanın içine ölmesi dışına dirilmesi gerekir. İşte, bizler zikir telkiniyle yumurtayı içeriden kırıp gökyüzünde uçmaya seçilmiş olanlarız. Zikre hizmet yoksa yaşam yumurtanın içinde devam ederken gökyüzünde uçulduğunu bilmekte kalırız çünkü zikir gökyüzünden gelen sırdır ki bu sır uçmanın özüdür. Bu sebeple birinci doğumdan ölüp yeniden doğmak gerekir. Yunus sultan bu hakikat için,

Kuru idik yaş olduk, ayak idik baş olduk, Kanatlandık kuş olduk uçtuk elhamdülillah

derken, Zakir zikriyle doğduğu tevhitte, “Yeniden doğdum dersin derya olur gidersin” demektedir. Cenab-ı Allah, Rum suresi 19 ayeti kerimde,

O, ölüden diri çıkarır, diriden ölü çıkarır ve toprağa ölümünden sonra hayat verir. Sizler de işte öyle çıkarılacaksınız

diyerek bu gerçeği anlatmaktadır. Ölüm ve dirilik tevhide göre anlam giyinince her ikisi de dünya yaşamının içerisinde gerçekleşmektedir çünkü zikrullah ruhlamadan göz görmez kulak işitmez. Gözün sureti görmesi, kulağın sesi işitmesi değildir insan için görmek ve işitmek. İnsan için görmek suretle görünür olanı görmek, işitmek sesle konuşanı işitmektir. Gözün ve kulağın Allah’a açılması yani salat üzerine olmak için salatın aslı olan Muhammedî nura yönelip Zakir olmak farzdır. Niyazi sultan bu hakikat için,

Savm u salatu zekât, günah kirin mahveder Darbi zikir olmasa gönül pası silinmez

demektedir. Zikirsiz yaşam, sureti gören, ses işiten düzeyde yaşanan yaşamdır ki gönül yani Allah’ın insandaki tecellisinin ismi olan gerçeğimiz şirk içinde eziyet çeker. Varlığı Allah’ın Kendisini zikredişi olan bizler, kendimizde bu zikri işitip, görmek istiyorsak ben demeyi bırakıp telkin edileni zikretmeye başlamalıyız. Zikir aşkı uyandırır, aşk ben perdelerini yakar da gerçek aşikâr olur. Zikir, olmayanı var etmez, zaten var olan gerçeği işitilir ve görülür kılar. Ne diyordu Cenab-ı Allah, Taha suresi 14 ayeti kerimesinde,

Muhakkak ki Ben, Ben Allah’ım. Benden başka İlâh yoktur. Öyleyse Bana kul ol ve Beni zikretmek için salat et!

İşte bizler, insan olarak yaratılmış olduğumuzdan dolayı bu hitabı kendimizde hem işitip hem de görmek mesuliyeti taşımaktayız, zikrederek!

Aşk u niyazlarımla.

**Cümle âşıkların maşuku benim
Zakiran ehlinden zikreden benim.**

**Ellerin açılıp dua ettiği
Yüzlerinin dönük olduğu benim.**

**İbadet ehlinin ibadetinde
Secde ettikleri kıblesi benim.**

**Arafat'a çıkmak haccın ilk farzı
İhramla çıkılan Arafat benim.**

**Bana kesilirler cümle kurbanlar
Halis niyetlerle adanan benim.**

**Haremi şerifte tevhit zikriyle
Tavaf edenlere Beytullah benim.**

**Talip olanların ikrar verdiği
El üstünde telkin edilen benim.**

**Kendimden kendime muhabbetimdir
Halil'im Fakir'den söyleyen benim.**

**Ömür bahçesinin gülü solmadan
Uyan gel gözlerim gafletten uyan
Ecel bir gün gelip kapın vurmada
Uyan gel gözlerim gafletten uyan**

**Niçin gaflet ile mağrur olursun
Kervan göçer gider yolda kalırsın
Be vallahi sonra pişman olursun
Uyan gel gözlerim gafletten uyan**

**Bir gün bu gözlerin hiç görmez olur
Kulakların dahi işitmez olur
Bu fırsatlar ele hem girmez olur
Uyan gel gözlerim gafletten uyan**

**Kaba döşekte yatma döne döne
Mağrur olup uyuma kana kana
İletirler seni karanlık yere
Uyan gel gözlerim gafletten uyan**

**Âşık Yunus söyler sözü tutulmaz
Senin kumaşın bu ilde satılmaz
Böyle yatmak ile dosta varılmaz
Uyan gel gözlerim gafletten uyan**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu “Zikrullah” Mürşid-i Kamile gelen bir kişi üzerinde yapılan ilk işlem ona Zikrullahı telkin etmek oluyor. Allah’ın cemaline talip olan bir insana neden ilk olarak zikir telkin ediliyor efendim? Zikir bir dervişte neleri değiştiriyor?

Özkan Günal:

Cemal, yaratılışın yaratılış hali ile güzel oluşunu tanımlamak için zikredilen esmadır ki yüz olarak beyan edilmesi yüzün sıfat, sıfatın ise yaratılışın kendisi oluşundandır. Allah’ın cemaline talip olmak, varlığın mevcut ve mutlak gerçekliğine talip olmaktır ve bu, var olup da göremediğimizi görür hale gelmeyi talep etmektir. Allah’ın cemali zahirdir ve gören göze görülür halidir. Tüm yaratılmışlık cemal tecellisi olduğundan cemal görünmeyen değildir. Cemali göstermeyen, cemalin görünürlükte giyindiği isim ve suret perdesinde kalışımızdır. Elbiseyi giyeni zikretmek yerine giyilen elbisenin zikredilişi, elbiseyi giyeni elbisesinden ayırmak, ikilik çıkartmayı ve elbiseyi görüp giyeni görmemeyi beraberinde getirir. Şura suresi 11 ayeti kerimde,

O, gökleri ve yeri yaratandır. Size kendinizden eşler, hayvanlardan da eşler yaratmıştır. Bu suretle sizi çoğaltıp yayar. O’nun benzeri hiçbir şey yoktur. O, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir

denilmektedir. Ayette geçen her şeyin Allah tarafından yaratılmasının ve Allah’ın benzerinin olmayışının vurgusu her yaratılanın kendiliği olmayıp var olduğu hal ile cemal görüntüsü olduğuna vurgudur. Hiçbir şey kendiliği olarak bir görünürlük değil cemalin görünürlüğüdür. Bu sebeple, yaratanı yaratan Allah’tan ayrı zikretmek ikilik çıkartmak olduğundan kendimi Allah’tan ayrı zikretmekten geçerek cemal seyrine girebilirim. Allah’ı kendimi zikreder gibi zikretmekten, Allah’ın Kendisini zikrettiği gibi zikretmeye başlamak cemal seyri için önceliklidir.

İşte bizler, isim ve suret boyutuna gelmiş olanlar, isim ve suret perdesinde oluşturduğumuz anlayış neticesinde yaşamda bulunanlarızdır. Zikrettiğimiz her isim müstakil benlik anlamında yapılan zikir olduğundan ayrı ayrı benlikler zahir ederiz, bu ise her isim kendiliği olarak mümkün varlıktır bilinci hâkimiyetinde görenlerden olmuşuzdur. Görünürlüğe bakışımız, zikrettiğimiz ismi görme üzerinedir ve görülen zikredilendir. Cemali görmek yani elbiseyi görmekten geçip giyeni görmek talebimiz neticesinde, elbiseyi zikirden geçmek elbiseyi giyeni zikretmekle mümkün olduğundan elbiseyi giyenin zikri telkin edilir.

Tek tek her buğdayın bir ismi olsun ve bu buğdayları kendi isimleri ile zikredersek onların buğday olduğu ve onlara bakınca buğdayın görüldüğü gerçeğine perdeli oluruz. Buğday görmek istediğimizde yapılması gereken görülmeyeni görür hale getirmek midir yoksa tümüne buğday demeye başlamak mıdır? Elma, ayva, armut, ceviz, çam, kayın, meşe, çınar gibi tümü ağacın sıfatlarıdır ve ağaç sıfatları ile zahir olduğundan sıfatları ile görünendir ki sıfatından görünen yine ağacın zatıdır. Tüm bu esmalar ile zikrettiğimiz ve gördüğümüz ağaçtır. Bizler ağaç görmek için ağaç ağacı mı görmeyi beklemekten geçmeli, yoksa tümüne ağaç demeye başlayarak gördüğümüzün ağaç olduğu gerçeğine mi ermeliyiz? Ağaç ağacı görmeyi beklemek, gerçeği değil zanni görmeyi beklemektir oysaki ağaç zan değil mutlak gerçeğin kendisidir.

İşte bu sebeple aslından ayırarak zikrettiğimiz her şey aslı itibariyle zikrettiğimizimizin zuhuru olsa bile iki bakış müstakillik çıkarttığından yaşamın içinde bakar kör olarak bulunuruz.

Kendimiz de dâhil zikrettiğimiz her esmaya varlık anlamı yükleriz de kendimize varlık giydirmemiz sonucu her birisine de ayrı varlık giydirip kesreti var ederiz. İkilik zikrinden oluşan anlayış neticesinde, Allah da bir esma zikri olduğundan, biz ayrı kesret ayrı, Allah ayrı şirki ve cehaletinde cemale bakarken göremeyiz. Oysa Allah Kendisini yaratmış olduğu bütünde zikretmektedir. Bu hakikatin ispatı yaratılmış varlığın var oluşundadır. Yasin suresi 82 ayeti kerimde,

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri o şeye ancak "Ol!" demektir. O da hemen oluverir

denilerek bu gerçek anlatılmaktadır. Cenab-ı Allah'ın ol demesi, kendi zatî ilmiyesinde Kendisine ait bilgiyi bilinirliğine hizmet için vücutlandırarak bilinir hale getirmesidir ki bu hakikat Kendisinde olanla kendisini zikretmesidir. Her yaratılan Allah'ın Kendisini zikretmesidir. İşte bizlere telkin edilen zikir, bütünden Allah'ı zikretme sırrı olduğundan, Allah'ın Kendisini zikrettiği zikirdir ve bizler Allah'ın Kendisini zikredişine dâhil olmadan Allah'ın Kendi cemalini seyrine dâhil olamayız.

Dembir: İSRÂ suresi 44. ayet-i kerimede “Yedi gök, yer ve bunların içindekiler O'nu tesbih eder; O'nu övgü ile tesbih etmeyen hiç bir şey yoktur, ancak siz onların tesbihlerini kavramıyorsunuz. Şüphesiz O, halim olandır, bağışlayandır” buyurulmaktadır. Bu ayeti Kerimede yedi gök ve yerin tesbihi ve bizim bunu anlayamamız nedir efendim? Allah'ın zikri nasıl anlaşılır?

Özkan Günal:

Her kavramın enfüsü ve afakî anlamları vardır. Bizlerin ayeti kendimizde bulup yaşayanlardan olmak için enfüsü yönüyle anlamamız gereken, gök ve yer kavramıyla tanımlanmaya çalışılan göğün idrak, yerin ise dünyadaki bulunuş halimiz olan bedenimiz olduğu gerçeğidir.

Öncelikle yer ve yerin içindekileri ele almak gerekir. Yer bedenimiz olduğundan içindekiler diyerek tarif edilen sıfatlarımızın vücudu olan bedenî uzuvlarımızdır ki göz, kulak, dil, el, ayak ve tüm organlardır. Gözün görmesi, kulağın işitmesi, dilin zikretmesi, elin tutup ayağın yürümesi ve organların işlevselliği kast edilmektedir. Tüm bu uzuvların övgü ile gayrıyı zikretmeksizin Allah'ı zikretmesi hepsinin var oluşunun ve işlevselliğinin mümkünlüğüdür. Bizler, bedenimizin uzuvlarımızın varlığıyla var oluşundan dolayı uzuvlarımızın ve bedenimizin Allah'ı övgüyle zikredişi tevhitliğinden uzak bir anlayış içerisinde bulunduğumuz sürece kalbi sadece kan pompalar, mideyi öğütür, akciğerleri nefes alır nazarıyla bakarız yani her uzvu ve bedeni sıradanlaştırırız da varlığımızın bedenî boyutunun Allah'ı zikrettiğini kavrayamayız. Elin tutması zikirdir, ayağın yürümesi zikirdir, saçın uzaması zikirdir, gözün görmesi, kulağın işitmesi tüm bunlar Allah'ın Kendisini zikretmesi olduğundan Allah'ı zikirdir. Bu zikri işitmek için idrakin tevhide tâbî olması gerekmektedir. Elden tutan olarak eli görmek elin zikrine sağır olmaktadır. Hiçbir şey yok ki Allah'ı zikirde olmasın. Beled suresi 8-9 ayeti kerimelerde,

Biz ona iki göz, bir dil ve iki dudak vermedik mi?

denilerek bu hakikat beyan edilmektedir. Allah'ın vermesi, Kendisinde olanı vermesi olup bu ise Kendisinde olanla tecelli etmesi olduğundan, yer diyerek zikredilen bedenselliğin aslını zikretmesidir. Bu sebeple Cenab-ı Allah, gözde görerek, kulakta işiterek, dilde dudakta söyleyerek, elde ayakta tutup yürüyerek, tüm uzuvlarda işlevini yerine getirerek Kendisini zikrettiği için tüm uzuvlar Allah'ı zikretmektedir. Varlığın bedenî boyutunun Allah'ı zikrettiği gerçeğine eren kişi varlığı nispet etmeye tövbe eder.

Yedi gök ile ifade edilen enfüsî manası ise idrakî boyutlardır. Bu boyutlar zikrullah ile başlayan tevhidî meratip ve makamlardan oluşan seyri sülûktür. Seyri sülûk içindeki her bir meratip ve makam kendi boyutunda Allah'ın zikri olduğundan Allah'ı gayrılıksız zikirdedir. Bu boyutlar,

1. Bütünden zikreden Allah'ın kendisidir
2. Bütünden fail olan Allah'ın kendisidir
3. Bütünden mevsuf olan Allah'ın kendisidir
4. Bütünden mevcut olan Allah'ın kendisidir
5. Bütünden zahir olan Allah'ın kendisidir
6. Bütünle zahir olan Allah'ın kendisidir
7. Bütün Allah'ın kendisidir

şeklinde idraken yedi gök olup her bir boyut yalnız Allah'ı ispat ederken zikretmiş olur. Varlık var olduğu hal ile Allah'ın zikri olduğundan zikrinin Allah olması değişmez gerçektir. Cümle esmalar, cümle fiiller, cümle sıfatlar, vücutlar halinde Kendisinde Kendisiyle tecelli eden Allah, Kendisini zikretmektedir. İşte bu zikir, varlığıyla varlık âleminde vücudlanıp, sıfatlanıp fiiliyata çıkışıdır ki Kendisi, Kendisinde, Kendisiyle zahir olduğundan Kendisinden Kendisine zikir gerçekleşir. Bu zikri anlamın tek yolu Allah'ın Kendisini yer ve gök olarak zikredişine dâhil olmaktır. Ankebut suresi 45 ayeti kerimde,

Muhakkak ki Allah'ı zikretmek en büyük ibadettir

buyrulmaktadır. Allah'ı zikretmek Allah'ın Kendisini zikredişine dâhil olmaktır ki en büyük ibadet olarak namazın, orucun, haccın değil de zikrin zikredilmesi, ikiliğin ancak zikirle tevhit edilebileceğindedir. İkilikle yapılan ibadet, kulluk değil isyandır.

Dembir: Gönüller sultanı Melami Mürşid-i Kâmil'i Damperli İbrahim Efendi “Âlemi cihana muhabbet-i aşkullah, fikrullah ve zikrullah ile bak” diye buyurmuşlardır. Âlemi cihana fikrullah, aşkullah ve zikrullah muhabbeti ile nasıl bakılır ve bu bakış insana neyi gösterir efendim?

Özkan Günal:

Yaşarken, yaşamın içinde Allah'a ulaşıp yaşamın içinde her tecellide Allah'ın cemalini seyretme talebinde olan talibin, bu uğurda girdiği kendi hakikatine erme yolculuğu olan seyri sülûk, zikirle zikrin tecellisine yapılan yolculuk olup merkezinde, muhabbet-i aşkullah, fikrullah ve zikrullah bulunur. Bunlar odur ki,

Muhabbet-i aşkullah,

Allah aşkının muhabbetidir ki kelâmen olmasının yanında hal muhabbeti olup aşka hizmettir. Aşka hizmet, öncelikle verdiğimiz ikrara sadakât ve samimiyet üzerine eski yaşam tarzının terkiyle meydanın edebi, erkânı üzerine sabır ve hoş görüyle âşıkların haline bürünmektir. Benliğin terki, benliği oluşturan tüm hallerin terkiyle mümkün olduğundan aşka hizmet benliğin terkine hizmettir. Âşıklarla muhabbet, âşıkları muhabbet, âşıklara muhabbettir. Dünyaya ve dünyalıklara yönelttiğimiz sevgiyi âşıklara yöneltmek, maşukluk makamından nefsi alıp aşkı maşuk edinmeyle kalpten dünya sevgisini çıkartmaktır. Aşka hizmet, derdimizin cemal seyri olmasıdır. Niyazi sultan,

***Aşına-yı aşk olandan ah u zar eksik değil
Keşti-i bahre dem-a-dem rüzgâr eksik değil***

Aşka ehil olmadan dert, denizdeki gemiye rüzgâr eksik olmaz

***Ol cemal-i mutlakın aşkında arttığı niyaz
Ol kadar naz artırır bir gül-‘izar eksik değil***

Mutlak olan cemal seyri talebiyle, her tecellide talep kadar naz eksik olmaz

***Yeri cennet baktığı didar olursa âşıkın
Vech-i nurundan anı yakmağa nar eksik değil***

Yeri cennet baktığı cemal olursa aşığın, cemalin nurunda nar eksik olmaz

***Bu nişanı âşıkın, rahat ölür gam dirilir
Hayret ender hayreti leyl ü nehar eksik değil***

Aşığın işareti, rahatlığın yerini dert alır, gece gündüz hayreti eksik olmaz

***Şem’-i aşka Mısri’ye yandır özün yok ol müdam
Âşıka her yokluğun üstünde var eksik değil***

Aşk nuru daimi olsun talibin, aşığın yokluğunda gerçek var eksik olmaz

diyerek aşıklığı anlatmaktadır. Aşka hizmet, derde rıza, her tecelliye eyvallah, benlikten eriyip aşta yokluğa emektir. Aşka hizmet, bütüne aşkla muhabbet edip, aşkı bütünden yaşamaktır.

Muhabbet-i Fikrullah,

Fikrullah, Allah’ı fikretmek olup ilim bakışıyla kâşif olup keşif görmektir. Muhabbet-i Fikrullah, ilahî keşif muhabbetidir, ilahî keşfe hizmettir. Fikir, tahsil ettiğimiz ilimle anlayışımızı, düşüncemizi tevhit ederek keşif neticesinde erdiğimiz gerçekliğin tanımlamalarıdır. Yaşam ve içerisindeki bütünlük Cenab-ı Allah’ın bilinmeklik ve bilmeklik tecellisinin cemi olduğundan her zerre ve her fiil bilinmekliğe ait bilginin vücutlanışıdır. Bu sebeple fikrullah vücutlanmış tüm bu bilgi bütününden bilinir hale geleni müşahade etmektir. Eşyaya eşya nazarıyla bakmaktan geçip bilinmek isteyen Allah’ın bilineceği bilgi nazarıyla bakmaya geçiş hizmeti fikrullaha hizmettir. Tahsil edilen tevhit ilminin düşünce sistemimizde çalışması neticesinde ilmi bilgi olan bütünde kullanarak bilgiyi tecellisinde seyir hizmetidir. Kâinat Allah’ın bilgisi olduğundan bu bilgide Allah’ı bilmeye hizmettir. Bir ağacın taşıdığı bilgi kendiliği olan ağaçlıktır ve ağaçtan ağaç bilinir gibi kâinatın taşıdığı bilgi de Allah’ın bilineceği bilgidir ve fikrullah kâinattan Allah’ı bilme keşfinden doğan ispatlı ilimdir. Tevhit ilmini tahsil edip kâinata eski bilgiyle nazar etmek fikrullaha hizmet değildir. Niyazi sultan bu hakikat için,

***Hak ilmüne bu âlem bir nüsha imiş ancak
Ol nüshada bu Âdem bir nokta imiş ancak***

***Ol noktanın içinde gizli nice bin derya
Bu âlem o deryadan bir katre imiş ancak***

***Âdem demini her kim bulduysa odur Âdem
Yoksa görünen suret bir gölge imiş ancak***

***Bu zevke girer herkes bulmaz ama haris
Eren ana Âdemde bir fırka imiş ancak***

***Kim ol deme buldu vasil oldu Niyazi ol
Naci denilen fırka bu zümre imiş ancak***

***Mefulü mefailün mefulü mefailün
Âdemde olan esrar bu demde imiş ancak***

demektedir. Bizler, âlemin Hak ilminin vücutlanması olduğu gerçeğinde âlemden Hakk'ı bilebilmek için Âdemiyet olan tevhit ilmiyle âleme nazar kılarak fikrullah'a hizmet etmeliyiz. Fikrullah'a hizmeti olmayan kendi Âdem'liğinin yaşayıcısı değil taşıyıcısı olarak kalır. Bu ilmin tahsili ancak benliğin fenasıyla birleşince görülen, tahsil edilen ilim olur ki işte bu da hizmet neticesinde zahir olur da onlara Naciler yani kendi hakikatine ermişler denir. Bu sebeple muhabbet-i fikrullah olmadan cemal seyri mümkün değildir. Muhabbet-i Fikrullah, Allah'ı bütünden bilip fikretmektir.

Muhabbet-i Zikrullah,

Muhabbet-i Zikrullah zikre hizmet olup hizmet, kelâmen sınırlı olan değil kelâm ve hal birlikteliğidir. Zikre hizmet, zikredileni bütünde zikretmektir. Her zerrede, her fiilde istisnasız olduğu gibi kabullenip Allah diyebilmektir. Varlıklar ve fiiller arasında ikilikten oluşmuş terk edilmesi gereken anlayış doğrultusunda ayrımcılık yaparken bir taraftan da dilde Allah esmasının olması muhabbet-i zikrullah değildir çünkü muhabbetin zikrine değildir. Zikrin ayrı, muhabbet olan görüşümüzün, işitişimizin, yaşamda bulunuş halimizin ayrı oluşu zaten ikiliktir. İkilik kalkıp tevhide ermenin yolu zikrimizle muhabbetimizin tevhitliğindedir. Yaşama, bütünden Allah'ın kendisini muhabbet edişi, muhabbetin ise Allah'ın Kendisini zikredişi nazarıyla bakıp, muhabbetimizin Allah'a oluşu zikre hizmettir. İşte bu hizmet, bizi talebimize layık hale getirecektir. Zikir aşkı, aşk, fikri oluşturur. Niyazi sultan bu hakikat için,

Padişaha aşkını hem-hane kıl

Masiva-yı aşkına bi-tane kıl

Masiva aşkını kalbimden çıkartıp padişah aşkını kalbimde tek kıl

Zikr ü fikrinle beni pür-nur edip

Mest ü medhuş eyleyip divane kıl

Zikrini ve fikrini idrakime aç hakikat gerçeğiyle divane kıl

Benliğimdir senden ayıran beni

Varlığım şehrinin yık virane kıl

Benliğimdir senden ayıran beni, ben dediklerimi yık virane kıl

Mürg-ı ruhun meylini kes gayrıdan

Şol cemalin şem'ine pervane kıl

Ruhumun meylini kes gayrıdan cemaline muhatap olanlardan kıl

Gönlümü mir'at-ı vech-i zat edip

Ol tecelliyle beni mestane kıl

Gönlümü cemaline ayna edip tecellisinde fakiri mestane kıl

Cezbe-i feyzin şarabın doldurup

Bu Niyazi bendeni meyhane kıl

İrfaniyet zevkini kalbime koyup bu Niyazi'yi âşıklara meyhane kıl

demektedir. Masiva olan emmare nefis boyutunu zikrederek, hizmet ederek, muhabbet ederek masivaya muhabbet besleyip aşkımızı masivadan yana kullanmaktan, Allah zikrine muhabbet ederek aşkı Allah'a yöneltmektir benliği hükümsüz bırakan. Benliğin hiçliği ruhun zahirliği olup ruh, zikir, aşk ve fikrullah tamlamasıdır ve Allah'a muhataplık ancak bu tamlama ile mümkündür. Tamlama gerçekleştiğinde varlık gönül olur da görmek istenilen cemali, gönül haline gelen kendi varlığımızda seyran ederiz.

İşte, Muhabbet-i Aşkullah, Fikrullah ve Zikrullah nefsimizi ruh eyler de muhabetimiz görerek ve işterek Hakk'ın cemali olur da Cenab-ı Allah'ın "Kulum" dediklerinden oluruz. Aşığın aşkla maşukunda vuslatı idrak cihetiyle gerçekleşmiş olur, Allah'a ulaşmayı talep edenin talebi yine kendisinde zahir olur. Muhabbet-i Aşkullah, Fikrullah ve Zikrullah olmadan mürid, mürid olmadan kul, kul olmadan insan olmak mümkün değildir.

Dembir: Kâinatta her yaratılmış farklı bir zikre mazhar olmuştur. Yaradılıştta zikirler neye göre tanzim ve terkip edilmiştir efendim?

Şimdi zikrin tecelli halini iki farklı boyut olarak ele alarak konuyu anlamaya çalışmalıyız ki görüşümüz netleşsin. Öncelikle, her yaratılmış Allah'ın Kendisini kendisinde olanla zikretmesi olduğundan cümlesi, tek tek kendi ismine ve suretine ait tekliktir ki bu kesrettir ve kesret Allah'ın sonsuz sıfatlarının vücududur. Bu sebeple çokluk teklîğin ispatıdır. Her varın kendiliği olarak zahir oluşu farklı zikrin zuhurudur. Bunlar sıfattır ve her sıfat sadece kendiliği olarak şahadet âleminde şahit olunacak mutlak varlıktır. Ağaç ağaçtır, kuş kuştur, çiçek çiçektir, Ahmet Ahmet'tir, Ali Ali'dir çünkü öyledir. Tümü zat-ı ilmiyede zata ait sıfattır ve zat-ı ilmiyede hangi sıfat ise o olarak zikredildiğinden varlık âleminde o olarak var olmaktadır. Bunlar Cenab-ı Allah'ın Kendisinde mevcut olan Kendisini bildiği bilgilerin bilinirliğe çıkışı olduğundan Allah o özelliğini zikretmiş olur. Bu sebeple hangi sıfatı zikredersek zikredelim zikredilen Allah olur ki tümünde Allah'ı zikretmek kesrette vahdete ermektir. Enam suresi 73 ayeti kerimde,

O, gökleri ve yeri, hak ve hikmete uygun olarak yaratandır. Allah'ın "ol" deyip de her şeyin oluvereceği günü hatırla. O'nun sözü gerçektir. Sura üflendiği gün de mülk onundur. Gaybı da, görülen âlemi de bilendir. O, hüküm ve hikmet sahibidir, hakkıyla haberdardır

denilmektedir. Ayette, yaratılanın hak ve hikmete uygun olarak Allah'ın "Ol" demesiyle ve yaratılanın Allah'a ait oluşuyla bu hakikat anlatılmaktadır. Allah'ın "Ol" demesi ve olanın hak ve hikmete uygun olması, Allah'ın ol dediğini olduğu hali ile zikretmesidir ki Kamer suresi 49 ayeti kerimde,

Gerçekten biz, her şeyi bir ölçü ve dengede yarattık

denilerek de bu hakikat tasdik edilmektedir. Ölçü ve denge, zatın sıfatına, sıfatını zikrederek tecelli edişiyile her sıfatın var oluşu ve kendiliği olarak zata hizmetidir. İkinci boyutu ise her varın bilinirlik ispatında Allah'ın bir esmasının tecellisi olmasıyla o esmayı bilinir kılarak o esmaya şahadetin aynası olmasıdır. Allah'ın ol diyerek yarattığı tüm yaratılmışlık hangi esmanın ispatı ise o esmaya hizmettedir. Bizlerin

ihtiyacı olan tüm yiyecek ve içeceklerin her birisinin kendisi bir zikirken aynı zamanda Rezzak zikrinin tecellileridirler. Sağlık alanındaki zikirler Şafi zikrinin tecellisi olduğu gibi tüm yaratılmış ispat ettiği esmanın zikridirler. Sad suresi 87 ayeti kerimde,

O, ancak âlemlere Zikirdir

denilerek vurgu yapılan hakikat bu gerçekliktir. "O" olarak zikredilen Cenab-ı Allah'ın zatı olup âlemlere zikir olması âlemin, zatın sıfat olarak Kendisini zikretmesidir. Bu sebeple yaratılmışın her birisi bir zikir ve bir zikrin zikridirler. Gaye zikir olanı zikrederek zikredeni zikredip zikredene ermektir. Hu...

Aşk u niyazlarımla.

Dembir: Teşekkür ederiz efendim.

**Vasl-ı Hak olmağa eylersen heves
Aşka ulaş gayrıdan gönlünü kes**

**Gayrı nesne sanma aşkı zahida
Kendi hubbundan olupdur muktebes**

**Karbandır bu halayık daima
Ehl-i aşk içinde olmuşlar ceres**

**Cism ü canın ko yükün yinilde gör
Rah-ı aşka gidemez merkeb feres**

**On sekiz bin âlemi tutup duran
Kaf u nünün terkibiyle yek-nefes**

**Tarfetü'l-ayn içre yakar cümlesin
Ger dokunsa nar-ı aşkdan bir kabes**

**Bağ-ı cennet de olursa oda yak
Ey Niyazi koma dilde har u has**

**Dersi Ahmet'ten aldı ol Nur Muhammed Pirimiz
Ondan okuduk bu ilm-i Tevhid'i her birimiz**

**Ol gül-i hamraya bülbül nice olmaz aşık
Rayiha-yı rih-i Rahman onda aldı canımız**

**Da'vet-i Rahman'ı duydu oldu gönül şadüman
Ol huzur-ı Hak'ta verdik sıdkile ikrarımız**

**Ders-i ilm-i Ledünn'ü Ahmet'ten aldık ol zaman
Nokta-yı Ali'ye vardı ilmile irfanımız**

**Şüphe ü şirk-i hafiden kurtulup bulduk eman
Korkma Fehmi var iken ol Mustafa Sultanımız**

Bazıları dediler ki, “Biz, gördük hareket edenleri.”
Bazısı, “Biz, gördük hareket ettirilenleri.”
Bir başkaları, “Biz, gördük hareket ettireni.”

Allah sırlarını kutlu kılsın Şeyh Küşterî hazretleri, düzenlemiş olduğu Karagöz adlı gölge oyunu ile oynayan, oynatılan ve oynatanı, bilgisiz olanların bilgisizliklerine ve şuhud ehli olan velilerin didar görmelerine ve hakikat ehli olanların aynı hüviyette olmalarına misal yapmış oldu. Gerçeği bilmeyen kişi, perde arkasında hareket eden ve konuşanı görmez, sadece gölge olan suretleri görür. Ve bilen kişi, perde kenarından bakar ki, hareket ettiren ve konuşan suretler değildir. Hareket edenden hareket ettireni ve konuşulandan konuşanı müşahede eder. Fakat perde arkasına geçmiş olan asla suretleri gören olmaz. Belki perde arkasına geçmiş suretlerden birisi olur. Böylece ol şara dâhil olursa, şehirden sayılır. Hazret-i Sultan Bayram Veli, Allah sırlarını kutlu kılsın, yüce sırdan bir nefes edip buyurur ki,

Nâgehân ol şâra vardım ol şârı yapılır gördüm;

Ey muhterem kişiler! İfade edilmeye çalışılan o şehrin dört suru vardır.

Birincisi Tecell-i Ef'al duvarıdır. İşler sebebiyle didarı müşahede etmektir.
İkincisi Tecell-i Esmâ duvarıdır. İsimler sebebiyle didarı müşahede etmektir.
Üçüncüsü Tecell-i Sıfat duvarıdır. Sıfat dolayısıyla didarı müşahede etmektir.
Dördüncüsü Zat duvarıdır. Zat sebebiyle didarı müşahede etmektir.

Bu dört duvarı aşmadan ol şehre varılmaz.

Beyit bütünlüğü ile mânâ.

Tecelliler olan ef'al, esma, sıfat ve zat, tamamını aşmış oldum. Anılmış olan tecellilerde hakiki olan süluk'u tamam ettim. Nâgehân yani birdenbire hakikat şehrine girdim. Gördüm ki, ol şehir her anda yenilenme ile yapılır. Her anda bir güzellik, görünür olur gördüm. Ve kendime bakmış oldum. Ol şehirden bir bölüm olduğumdan her anda Cemâl ile ilgili güzelliğim yokluk ile bekâ arasında yapılmakta idi. Ve böylece güzellikler içinde Hazret-i Hacı Bayram Veli buyurdu ki,

Ben dahi yapıldım taş ve toprak aresinde;

Taş ile anlatılmak istenen “*Bekâ billâh*” ve toprak “*Fenafillâh*” ki, ileri geçen ey muhterem kişi, bir anda iki tecelli olmaz. Birine gayip lâzım gelir. İki anda bir tecelli olmaz. Tahsil-i hâsıl yani açığa çıkan elde etmek lâzım gelir. Bundan bilinmiş oldu ki, her anda bir tecelli olur. Kamer suresi 50 ayeti Kerimede,

Emrimiz bir tektir, bir göz kırpması gibidir.

buyrulmuştur. An sözü ile anlatılmak istenen İlâh katında olan an, yani, zamanıdır. Bundan dolayı, yüce Hakk'a arif olan hazret-i Hacı Bayram Veli buyurur ki:

Ol şârdan oklar atılır gelir ciğerlere batılır
Arifler sözü satılır ol şârın pazaresinde:

Önceki anlatıma benzese de oklar ile anlatılmak istenen; İlâh ile ilgili kaplayıcı tecelliler olup araştırma neticesinde asıl ile ilgili olup kullanma amacı ile başka yerden ödünç alınıp açıkça söylenenlerdir. Benzer oklar, İlâh ile benzetmeler.

Bir şeyi bir başka şeye olan benzetme, eksilmeyen tesirlerin ilgisidir. Fakat bir şeyi bir başka şeye olan benzetme evvelkilere nispetle hissidir, başka bir nispetten dolayı ise manevidir. Ve arifler sözünden deyimi ile anlatılmak istenen: Ariflerin kendilerine ihsan edilip bereketlenmiş oldukları hikmetlerini birbirine aktarmalarıdır. Çünkü ihsan edilmiş hikmetleri birbirinden saklamak ve mahrum etmek, şanlarından değildir, yani, hikmeti arif kardeşinden saklamış olmak, arif'e yakışan bir davranış değildir. Pazar yerinde satılır sözü ile anlatılmak istenen ise, Yüce İlâh katından olan bereketlenmeleri Pazar yeri olan meclise saçarlar. Onlarda asla kıskanmak yoktur.

Böyle bir davranış Hz Peygamberden ödünç alınan bir değerdir, iyice anlamak gerekir. Âşık ve maşukuna ulaşmış Mevlana Hacı Bayram Veli, yüce sırları kutlu olsun buyurur ki,

***Şâkirler taş yonarlar yonup üstâda sunarlar
Çalab'ın ismin anarlar ol taşın her pâresinde;***

Şâkirler, Hak ile ilgili beka mertebeler ehli, eksiksiz ayılma, birliği bozmayan ikilik yani, tam olarak kendine gelme makamlarında olanlardır. Onlar taş yontmaktadırlar, yani, sarhoşluk hâlinin sonraya kalmışlığından tam uyanıklıktan anlatılmak istenen, sarhoşluğun sonraya kalma halinden tam olarak temiz olma gayretindedirler. Çünkü kendinden geçme hal'dir, makam değildir. Hal'e değer verilmez.

İkinci beyitte anılmış olan taş, toprak ile anlatılmak istenen, taş, toprak; araştırılıp doğruluğu belli, asıl ile ilgili ödünç alınıp açıkça söylenenlerdir. "Taş" Beka-billâhtır. Yok, olma makamına işaret edilir. "Toprak" kelimesi ile yokluk ve sarhoşluk hali anlatılmak istenir. Ve sözü edilen sarhoşluğun yani kendinden geçme halinin üç mertebesi vardır, yok olmanın üç mertebesi olduğu gibi. Taşın yontulup üstada sunarlar denilmesi, bekâ ve yok olmaları tamam olduğunda, sarhoşluktan asla sonraya kalmışlıkları olmayıp dikkatlilik ehli mertebelerine ulaşmış olurlar. Üstat ve hakikat varisi onlardır. Fakat gerek üç sarhoşluk hali ve üç yok olma makamı, Zat isminin zikri zorunluluğu ile yakınlaşmış olsa yani, tüm organ ve değerleri ve zahir ve batın buyruğu olan sözleri ister istemez kâmil Mürşidin nefesiyle anmış olurlar. Sırları kutlu olsun ki, Hazret-i Hacı Bayram Veli efendimiz buyurur,

***Bu sözü ârifler anlar câhiller bilmeyip tanlar
Hacı Bayrâm kendi banlar ol şârın minâresinde;***

Ol şehrin minaresi, Hz Muhammed'le ilgili makam olan Ahadiyyetü'l Cem makamına davettir. Ve bu makama erişildiğinde kişi, orada halife ve mürşit olamaz. Kendine ait olmadığını ödünç olduğunu belirtmedir. Hatta davette bulunan güzel sözler o makama işaretler. Güzel sözler "Ezan-ı Muhammedi"dir. Bundan dolayı bilinmiştir ki, davet edici ârifler üç kısımdır. Bir kısım davet ediciler için, Hz Peygamber efendimiz,

"Peygamberlerin varisleri âlimlerdir." Ve "Ümmetimin âlimleri İsrail oğulları nebileri gibidir." Sözlerini ifade etmiştir. Bir diğer kısım davet edici arifler, "Resul" gibidirler.

Ve bir diğer kısmı, davet edici Resul ayarında kâmillere âmir olan zatlardır. Onlar, "Ulü'l-azm mine'r-rusul" ayarındadırlar. Ve bu zatlara Gavs ve Kutub, "İmam-ı A'zam"- "İmam-ı Şâfi" gibi tasarruf sahibi seçkin kâmillerdendir. Bu risâle tamam oldu.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Beşinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Allah Teâla Hazretleri Tahrim suresi 6 ayetinde,

Ey iman edenler, nefisleriniz ve çoluk çocuğunuzu ateşten koruyunuz.

buyurmuştur ve Peygamber Efendimiz,

Her çocuk islam fitratı üzerine doğar. Sonra onun anası babası onu yahudi, Hıristiyan veya Mecusi yaparlar.

demiştir. Bil ki çocuk kendi başına bırakılırsa yemeye, içmeye, oyuna ve nefsinin istediği elbise ve diğer şeylere koşar. Dünyayı, Ahireti, dostu, düşmanı, küfrü, imanı, ibadeti, masiyeti, zikir ve fikri, şükür ve sabrı bilmez. Bu tabiatta olan büyükler de çocuk sayılırlar ama Allah indinde onlar, çocuk gibi özürlü sayılmazlar. Anasının, babasının, ya da üstadının terbiye ettiği çocuk, hayırlı şeylere koşar, şerlerden kaçır. Böyle çocuk, yetişkin insanlardan sayılır. Binaenaleyh herkesten hakkı kabul etmelisin. Çocuk da olsa her mahlûktan hakkı kabul etmen gerekir. Belkis'in kemaline, insafına ve ameline bak ki, kuşların en zayıfı olan Hühüd'den hakkı kabul etti. Vücudunun küçüklüğüne, zayıflığına bakmadı. Allah'ın Neml suresi 30-31 ayetinde ifade ettiği üzere Süleyman'dan getirdiği,

Bismillahirrahmanirrahim Bu mektup Süleymandandır ve Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyledir. Bana böbürlenme ve bana müslüman olarak gel.

sözünün manasını anladıktan sonra Hühüd'ü tahkir etmedi (küçük görmedi) çünkü o, her biri makabline (öncesine) nisbetle cami'ü'l-kelam (veciz) olan bu üç kelimenin manasını anlamıştı. Zira birinci olan Bismillahirrahmanirrahim, öncesine nisbetle zata ve güzel sıfatlara delalet eder. İkincisi, bütün kötü sıfatların kökü olan böbürlenmeyi terk etmeyi emretmektedir. Üçüncüsü bütün iyi sıfatların kökü olan teslim ve itaattir.

“Bana böbürlenme”

sözü şuna işarettir.

“Benim Hühüdümü küçük görerek bana böbürlenmeye kalkma. Onun cisminin küçüklüğüne bakma, fakat ağzındaki mektubun manasının büyüklüğüne bak.”

Bil ki: Mümindeki saadet alameti, çocuktan da, ondan daha küçüğünden de çıkırsa hakkı kabul etmektir. Nasıl ki Belkis, Hühüd'ün Süleyman'dan getirdiği haberi kabul etti de bu yüzden selametle eriştiği şerefe erişti. Süleyman'ın zevcesi oldu. Ahirette erişeceği nimetlerden ayrı olarak dünyadaki saltanatı da elinde kaldı. Resulullah (S.A.V.) Efendimiz'e gelince onun, *“Gözü kaymadı ve azmadı”* eşyayı olduğu gibi gördü. Hatta evlerin en ehveninde bile Kadir'in kudretini gördü. Bunun içindir ki Allah Teâla onu, küffarın gözlerinden sakladı. Hz.Peygamber Efendimiz mağarada iken örümcek mağaranın ağzına yuva yapmış ve o Hazret'i ta'kibe gelen düşmanlarının gözlerinden gizlemişti. Şaka alameti de, şerefli bir kimseden dahi çıkırsa Hakk'ı kabul etmemektir. Nasıl ki Nemrud, Halil'i kendi gözünde küçük gördü ve Hakkı kabul etmedi. Allah Teâla da onu, mahlûkatın en küçüğü olan sinekle helak etti. Sinek dimağına girdi, onu öldürdü. İşte her iki tarafın da cezası, hareketine böylece uygun düşmüş oldu. O halde Nemrud gibi kibirli olmaktan kaçın, kemal sıfatlarıyla vasıflan. Her ne kadar Allah'ın Resülü Efendimiz'in, kemalin zirvesine ulaşan evsafıyla vasıflanamazsan da bari Belkis'in sıfatlarıyla vasıflan ki erkek olduğun halde kadınlardan da geri kalmayasan, Kemalsiz ve edepsiz kalıp çocuklardan sayılmaktan sakın, çünkü onlar mazurdur, sen mazur değilsin.

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Yusuf Yörüger 5,5 yaşında

Dembir: Yusuf, Zikrullah nedir?

Yusuf: Mesela bir şeylerimizi ödünç almak

Dembir: Neden zikir yapıyoruz sence?

Yusuf: Her yerde yapılır. Bacı toplantısı olur.

Dembir: Zikir yapılmasını Allah mı istedi?

Yusuf: Hayır biz kendimiz istedik. Zikir güzel olduğu için yapmak istedik.

Dembir: Peki, biz zikir yapınca Allah mutlu olur mu?

Yusuf: Hayır. Çünkü bir şey yaptığımızda o hemen mutlu olmaz. Düzgün davranışlar yaparsak mutlu olur. Allah istediği zaman güzel şeyler yapmalıyız.

Dembir: Sence ilk kim zikretti?

Yusuf: Tabi ki zikrimizi Efendi Baba yapar.

Asya: 6,5 yaşındayım, 7 ye girmeme 16 gün kaldı, 3. Pazar günü.

Dembir: Çok güzel, büyümüşsün. Asya zikrullah nedir?

Asya: Biz canlar bir aileyiz, zikir yaparız, Allah için zikir yaparız.

Dembir: Sence ilk kim zikir yaptı?

Asya: Hz Âdem

Dembir: Zikir yapılmasını kim istemiş olabilir?

Asya: Allah. Ona sevgimizi göstermemizi istemiştir.

Dembir: Bildiğin zikir çeşitleri var mı?

Asya: Allah diyoruz.

Dembir: Ne zamanlar zikir yapılır?

Asya: Bazen bayramda, bazen 29 Ekimde. Efendibaba nefaath (!) ettiği için.

Dembir: Allah zikreder mi sence?

Asya: Bence yapmıyor çünkü Allah'ın neye benzediğini bilmiyoruz.

Asya Yörüger 7 yaşında

Dembir: Özlem, Zikrullah nedir?

Özlem: Zikir Allah demektir ama "rullah" ne demek onu bilmiyorum.

Dembir: Kimler zikreder biliyor musun?

Özlem: Efendibaba, canlar, bacılar, Ercan, ben, Melisa, Asya, Yusuf, İlknur gibi herkes zikredebilir.

Dembir: Zikir yapmamızı kim istemiştir?

Özlem: Allah ve Efendibaba, çünkü günü neşeli kutlamak için zikrederiz.

Dembir: İlk kim zikretmiştir sence?

Özlem: Tahminime göre Allah ya da eski zamanları yöneten padişah. Özel günlerimiz boş kalmasın diye. (Yaşımı yazdın mı 9 olacak)

Dembir: Yazdım merak etme. En sevdiğin zikir ne?

Özlem: Aslında hatırladığım çok var ama şu an unuttum. Ama hepsini seviyorum.

Dembir: Allah zikreder mi?

Özlem: Evet.

Dembir: Peki nasıl?

Özlem: Biz onu görmediğimiz için O neredeyse orada zikrediyordur.

Özlem Tekşen 9 yaşında

Dembir: İlknur, Zikrullahın ne olduğunu biliyor musun?

İlknur: Biz yapıyoruz, müminler yapar. Allah'ı düşünürken hu hu hu yapmak

Dembir: Neden zikir yapılıyor?

İlknur: Bence Allah'ı sevdiğimizi ve O'nu düşündüğümüzü Allah'a göstermek için.

Dembir: İlk kim zikir yapmış acaba tahmin edebilir misin?

İlknur: İyi bilmiyorum ama uzun yıllar önce olmuş olabilir. İnsanlar kendilerini kimin yarattığını düşünüp Allah olduğunu anlayınca onu sevdiklerini düşünmesi için Allah'ı zikretmişlerdir.

Dembir: Allah kendisi mi beni zikredin demiştir yoksa bunu insanlar mı keşfetmiştir?

İlknur: İnsanlar keşfetmiştir. Düşünsene, "Beni birisi yarattı kesin" demiştir ve zikretmiştir.

Dembir: Direkt kendisi emretmediyse belki de zikretmemizi istemiyordur?

İlknur: Allah zikretmemizi istemeseydi bizi yaratmazdı.

Dembir: Senin bildiğin zikir türleri neler?

İlknur: Hu ve Allah demek, ilahi söylemek ve onu muhabbet etmek de zikir bence. Benim düşündüklerim bunlar belki başka da vardır.

İlknur Mazak 9 yaşında

Dembir: Melisa, Zikrullah nedir?

Melisa: İlahilerde, bayramlarda, kandillerde ve sohbetlerde söylenir.

Dembir: Ne tür zikirler biliyorsun?

Melisa: Lailaheillallah, Allah ve hu.

Dembir: Peki, neden zikir yapıyoruz?

Melisa: İlahilerin sözlerini bilmeyenler zikir yapıyorlar.

Dembir: İlk kim zikretmiş olabilir?

Melisa: Allah zikretmiştir.

Dembir: Allah nasıl zikreder ki?

Melisa: Bizim gibi. Allah zikretmiş, peygamberler zikretmiş sonra da biz.

Dembir: Sen en çok hangi zikri seviyorsun?

Melisa: Allah demek hoşuma gidiyor. Beni gördüğüne eminim.

*Melisa Türksün 9,5
yaşında*

*Ercan Günal 10,5
yaşında*

Dembir: Ercan, Zikrullah nedir?

Ercan: Genelde kandil akşamları yapılır.

Dembir: Zikretmenin kayıtlı bir yeri ve zamanı var mıdır?

Ercan: Yeri değil de zamanı vardır.

Dembir: Neden zikir yaparız?

Ercan: Peygamberlerimizi anmak için olabilir mi?

Efendibaba niyaz ederken isimler sayıyor ya işte onları anmak için.

Dembir: İlk kim zikir yapmıştır?

Ercan: Hz Âdem olabilir çünkü ilk insan O. Allah'a yakınlaşmak için zikretmiştir.

**Dervişliğe kadem uran her manada sultan olur
Derviş nice miskin ise onun gönlü mekân olur**

**Derviş olan bil bağlaya dolap gibi çok ağlaya
Her kanda dolap var ise orda bağ u bostan olur**

**Derviş oldur etten kaçır et besleyen kanlar içer
Ko gel hem et beslemeyi et besleyen sekban olur**

**Dünya seven derviş değil dervişliği olmaz kabul
Dervişlikten kaçanların hemen şeyhi şeytan olur**

**Yunus eğer derviş isen terk eyle küllî dünyayı
Dünya eğer uçmak ise dervişlere zindan olur**

Sizden Gelenler

“Ey üşüdüğü için sıcaklık arayan oğul! Artık ateşle ısınman değil ateş olman vaktidir.”

(Arayış)

Şükürler olsun ki sıcaklığı içi ısıtan, ulaştığı yerde hoşluk bırakan ve ışığı en karanlık zamanda günü başlatan bir ateş daha da parladı. O bir güneşti. Hayatımıza doğması bir devrim gerçekleştirdi. En büyük devrim, yaşam devrimi...

Yalnız değildi yanında onun parlak yıldızları da geldi. Allah’la muhabbet etmek için yaratılan insan yüzünü aydınlığa dönüp yana yana hem de yan yana, el ele güneşe yürümeye başladı. Düştüğü karanlıktan çıkıyordu. Yalnız olduğunu sandığı buz gibi dünyasından kurtulup Rabbin aşkıyla ısıniyordu her adımda. “Sana gafilmişim, tanıyamamışım seni Rabbin! Açtın bana meydanımı, tutuşayım ben de, yana yana kavrulayım, koy beni kül olayım, ta ki ben diye bir şey kalmasın da Hak olsun cümle varlığım senin tevhitliğinde eriyeyim.” diyerek gidiyoruz. Ve güneş buyurdu:

**Rahmetin dileyen taliplerine, yağmur yüklü bulut eyledin beni
Cemalini görmek isteyenlere, önce soyup sonra giyindin beni**

Aşk aşığı söyletirmiş ya canlar da katıldı,

- ☞ İmamımız Allah Melami’yiz biz, İmanımız mutlak Muhammediyiz
Neşemiz Melamet, aşk mezhebimiz, Hüseyini meşrebiz, pirimiz Ali
- ☞ Açıldı gözlerim kendi özüme, aydınlandı günüm aydım gerçeğe
Rabbimin deminde yokluk halinde, irfan tevhidini zikrediyorum
- ☞ Haktır bizim varlığımız, gayrı değil varlığımız
Müsemmaya nazarımız, huzurunda zikrederiz
- ☞ Gir zikrine kâinatın, işit nidasın Allah’ın
Kaldırdı gözden nikabı, görülür kıldı kendini
- ☞ Aşk uyandı zikrullahı, zevk doldu aydınlığıma
Gayrısı dost olmaz bana, hizmet gerektir yol almaya
- ☞ Biz aşkın meyinin sarhoşu olduk, nar-ı aşkla piştik yandık kavrukluk
Maşuk sohbetinde Mevla’yı bulduk, fanilerden geçip mana dolmuşuz
- ☞ Canda cananımsın sevgili yârim, meydandaki aşkım zuhurda şahım
Edep huzurundur ayna varlığım, bilinmek istedin bilmek muradım
- ☞ Mescide döndü tüm âlem kılınan namaz bambaşka
Yâre niyetle başladık tutulan oruç bambaşka

- ☞ Öyle hasretim sılaya, dönmezem esfel hanına
Talibim aşkla yanmaya, hizmet gerektir yol almaya
- ☞ Bugün şahım dile geldi, cevherin âleme serpti
Nurla nurlandı cümlesi, Şahım Şah canda cananımdır
- ☞ Neyim var ki senden gayrı, senden aldık biz bu
hayrı
- ☞ Gönülde gönle aktı, yol alalım dost izinde
- ☞ Rab elinle yoğurursun, kelamınla doyurursun
Gönlümdeki huzurumsun, deminde olmak ne güzel

- ☞ Birlikte coşarız birlikte çağlar, birlikte güleriz birlikte ağlar
Birlikte düşünür birlikte arar, geçirdin benlikten şimdi bizdeyiz
- ☞ Yar cemaline varmaya, mis kokusunu duymaya
Biz de bu hak meydanına, serimiz koymaya geldik
- ☞ Seninle söylenir şimdi her sözüm, cemaline dönük gülüyor yüzüm
Senden gayrısına kapalı gözüm, maşuktan gerisi yok oldu gitti
- ☞ Alır beni meydanına, gösterdiği sırr-ı Hüda
Nasibi cemal olana açar gönlünü efendim
- ☞ Âlem cemalinin tecellisidir, varlık hak bahçesi çiçekleridir
Sana hizmet bize aşk bineğidir, adına atarak seven kalp güzel

Bizi de dâhil etti erenler
Gel deyince açıldı perdeler
Seda ile nurlandı gönüller
Yoldur talibe ispat gerekir

Yaşamda kavuşursun dediler
Eşyanın aslını gösterdiler
Dava değil Hakk'ı sevdirdiler
Yoldur talibe ispat gerekir

Nurlanır âlem güzelliğinden
Hoş bir ses sardı zikredişinden
Ulaştım Hakk'a fikredişinden
Yoldur talibe ispat gerekir

Buyurdu aşığına aşkını
Aşk eriyip kalbine sızmalı
Kalptir maşukun tek nazargahı
Yoldur talibe ispat gerekir

Yoldaş olur aşığa âşıklar
Birbirlerinde aşka bakarlar
Aşk söylerler hem aşkı duyarlar
Yoldur talibe ispat gerekir

Esra yan sende aşkta aşkınla
Halil huzuru aşk ocağında
Aşk ateşiyle gönül kabında
Yoldur talibe ispat gerekir

Rabbim bizi efendimizin deminden ayırmasın.
“Gerçeğe hü, gerçeğin demine hü”

Aşk-u niyazlarımla

Esra Yalvaç

Zikir, bir kelimeyi dil ile söylemekten çok öte bir kavramdır.

Zikir düşüncedir, istektir, zikir gördüğümüz eşyadır. Zikir, âlemin bütünlüğü, Allah'ın sırrıdır. Sırrın anahtarı, anahtarın açtığı kapı, kapının açıldığı odadır. Zikir, Mecnun'un Leylasıdır, O'na gerçeği bulduran. Yakup'un gözyaşındır Yusuf'una erdiren. Bülbülün feryadındır, gonca gülü açtıran. Zikir, tecellisiyle vardır. Tecellisi olmayan zikir, zikir değildir. Bir tohum zikirdir, tecellisi meyve olan. Ağaca dönmeyen tohum, tohum değildir. Bir su damlası zikirdir, tecellisi bir hayat. Her su damlası zikir değildir. Acıkmak bir zikirdir, malzemeleri alıp yemek yapıp yemektir tecellisi. Susamak zikirdir, su içip şifa bulmak tecellisi. Bir masa, bir araba, bir televizyon, telefon, sandalye, ayakkabı ve bunun gibi binlercesi, hepsi bir zikrin tecellisi. Zikir dilde kalan değil asıl kalptedir. Onunla yaşam bulup dökülür dile. Dilde olan kalpte olmayabilir de, kalpte olanın dilde olmaması mümkün değildir. Kalpte olan zikrin tecellisi tez olur. "Bir şeyi kırk kere söylersen olur" demiş erenler. Bir bebeğe söyleye söyleye, söylete söylete öğretiriz eşyaların esmasını. Bir kere söylemeyle olacak iş değil vesselam. "masa" dersin, "masa" der. Masaya "kalem" dersin, "kalem" der. Ne söylersen onu beller, o anlamı yükler gördüğüne. Çünkü boş bir sayfadır zihni, bizim yazdığımız, onun okuduğu...

İşte Allah'ın en büyük ibadet saydığı zikir de böyle bir zikir olmalıdır ki ibadet olsun, böyle olmalıdır ki kalpler mutmain olsun, böyle olmalıdır ki vadedilen mükâfata ulaştırsın, böyle olmalıdır ki gafletten alıkoyup her daim uyanık kılsın ve böyle olmalıdır ki tecellisi olan Kendine erdiresin. Zikir, bu yaşamdaki bulunuş halimizdir. Görüşümüz, işitişimiz, zikrimiz, sevmemiz, hizmetimiz, tutmamız, yapmamız, gitmemiz, oturmamız, kalkmamız. Allah'ı öyle bir zikredelim ki her zerreyi Leyla'ya sayalım. Allah'ı öyle bir zikredelim ki kalbimizde olsun zikrettiğimiz, kalbimizde zikrettiğimizden gayrisi olmasın. O'ndan gayrisini zikreden dilimiz olmasın, her eşyanın esması, her esmanın müsemması olsun zikrettiğimiz. Efendimin de buyurduğu gibi "Seven için, sevdiğini zikretmekten, O'na muhabbet etmekten daha ala ne olabilir ki" Görmesin gözümüz O'ndan gayrisini, gördüğümüz Gülizar olsun. İşitmesin kulağımız Hak kelimelerinden gayrisini. Saymasın bu can O'ndan gafil geçen bir anı yaşadığına. Zikrinden ve kendinden ayırmasın hiçbir an. "Aşığın zikrine hizmetidir aşığı Maşukuna ulaştıran ve Maşukunda tutan" Efendi Babam.

Erenlerin hepsi dost bağının kapısı
Hüda kokar nefesi Allah Allah dedikçe

Halkayı zikirdir bu Mevla'ya şükürdür bu
Ehline kabirdir bu Allah Allah dedikçe

Zikri Hak'tır coşturur zikrettikçe hoş durur
Yokluğunu buldurur Allah Allah dedikçe

Darbi zikir inletir âlemlere dinletir
Kendine ne söyletir Allah Allah dedikçe

Bu deryaya saldılar inci mercan verdiler
Kıymetin bil dediler Allah Allah dedikçe

Halil tuttu elimden söyler İhsan dilinden
Dönmem Hakk'ın deminden Allah Allah dedikçe

Hu.
Funda-İhsan Can

Harabat ehliyiz bademiz semdir
 Başka âlemde dem sürenlerdeniz
 Hesap sorma bizden bir hayli demdir
 Defteri ameli dürenlerdeniz

Hunu dil nûş ettik bezm-i Safa'da
 Zevki Cavidan'ı bulduk Rızada
 İfayı ahd için Kerbelâ'da
 Tir-i kahra göğüs gerenlerdeniz

Bu nefsi hodgâmı çekip de dara
 Gülerek sır verdik ulu serdara
 Bir gamze uğruna didarı yara
 Canla başla gönül verenlerdeniz

Ders alıp cananın fettan gözünden
 Şiir meşk eyledik şirin sözünden
 Kestirme bir yoldan batın yüzünden
 Kâbe-i maksuda erenlerdeniz

Nur-u aşk inince dili agâha
 Mürg-i ruhu saldı ta kalbegâha
 Baba ocağıdır biz o dergâha
 Pervasız destursuz girenlerdeniz

Teveccüh kılmadık babı niyaza
 İrfanla eriştik rütbe-i naza
 Aşına çıkmışız şabedebâza
 Perdenin ardını görenlerdeniz

Arifsen kâmiller önünde eğil
 İlminle öğünme sen kendini bil
 Bağ marifette biz bir gül değil
 Deste deste çiçek derenlerdeniz

Hey Rıza Arifiz derviş nihanız
 Alaik kaydından çözüldük şadız
 Mest-i lâyekiliz gamdan azadız
 Postu meyhaneye serenlerdeniz.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

ZİKİR

Eûzubillâhimineşşeytânirraciym
Bismillâhirrahmânirrahiym

İman edenlere vakti gelmedi mi ki, kalpleri Allah'ın zikriyle titremesin. (Hadid 16) Rabbini de çok zikret ve sabah akşam zikret. (Al-i İmran 41)

Allah'ı çok zikreden erkekler ve kadınlar var ya, Allah bunlara bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır. (Ahzab 35) Bunlar, Allah'a iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle huzura kavuşanlardır. İyice bilin ki ancak Allah'ı zikretmekle kalpler yatışır ve huzur bulur. (Rad 27, 28)

Sabah ve akşam içinden yalvararak ve korkarak yüksek olmayan hafif bir sesle Allah'ı zikret. Gafillerden olma. (Araf 205) Gerçekten Allah'ı, Ahiret gününü arzulayanlar ve Allah'ı çok zikredenler için, size Allah'ın Resulünde pek güzel örnek vardır. (Ahzab 21) Muhakkak ki, Allah'ı zikretmek her şeyden daha büyüktür. (Ankebut 45)

Nice adamlar vardır ki, ne bir ticaret nede bir alışveriş, Allah'ı zikretmekten kendilerini alıkoymaz. (Nur 37) Ey iman edenler, Allah'ı çok zikredin, O'nu sabah ve akşam zikredin, yüceltin. (Ahzab 41) Namazı kılıp bitirdikten sonra ayakta iken, otururken, yanlarınızın üstüne yatarken hep Allah'ı zikredin. (Nisa 103)

Akıl sahipleri o kimselerdir ki, ayakta iken, otururken ve yatarken Allah'ı zikrederler; göklerin ve yerin yaratılışı hakkında düşünürler ve şöyle derler: Ey Rabbimiz sen bunları boşuna yaratmadın. Sen batıl şey yaratmadan münezzehsin. Artık bizi cehennem ateşinden koru. (Al-i İmran 191)

Gerçek müminler o kimselerdir ki Allah zikredildiğinde kalpleri korkarak ürperir, onlara Allah'ın ayetleri okunduğu zaman imanlarını artırır ve onlar, yalnız Rablerine tevekkül ederler. (Enfal 2)

Allah'ın zikrini kim umursamazsa, ona bir şeytani musallat ederiz de, artık o, ondan hiç ayrılmayan bir arkadaş olur. (Zuhruf 36) O halde yazıklar olsun o Allah'ın zikrini terk eden kalpleri katıllara. Onlar apaçık bir sapıklık içerisindeyler. (Zümer 22)

Muhakkak şeytan, şarapta ve kumarda, aranıza düşmanlık ve kin düşürmek, sizi Allah'ı zikretmek ve namaz kılmaktan alıkoymak ister. Artık siz bunlardan sakınmaz mısınız? (Maide 91)

Ey iman edenler, sizi ne mallarınız, ne çocuklarınız, Allah'ı zikretmekten alıkoymasın. Her kim bunu yaparsa işte onlar hüsrana uğrayanlardır. (Münafıkın 9) Rabbinin ismini zikret, her şeyden kesilerek O'na yönel (Müzzemmil 8) Sabah akşam Rabbini zikret. Gecenin bir kısmında da O'na secde et. Birde geceleyin uzun bir müddet O'nu zikret. (İnsan 25,26)

Kötülüklerden temizlenen, Rabbinin ismini zikreden ve namazı kılan, mutlaka kurtulacaktır. (A'la 14,15) Ey Resulüm, itaatkâr ve mütevazı olanları Cennetle müjdele. Bunlar o kimselerdir ki, Allah'ın ismi zikredilince kalpleri titrer. (Hac 34,35)

Kim de Rabbinin Zikrinden yüz çevirirse, Allah onu şiddeti artan bir azaba sokar. (Cin 19)

O halde siz, beni zikredin ki, ben de sizi zikredeyim. Bana şükredin de nankörlük yapmayın. (Bakara 152)

Sadakallahülazim.

**Varlık dağından geçip
Ol varda seni seçip
Şu Aşk meyinden içip
Hayran olmaya geldim**

**Birleyip effalimi
Verip sıfatlarımı
Yağmalayıp varımı
Senin olmaya geldim**

**Dolu idim boş ettin
Kuru idim yaş ettin
Güneş olup yeşerttin
Senle dolmaya geldim**

**Garip olup yanmaya
Hak'ta fena bulmaya
Halil'e kul olmaya
Âşık olmaya geldim.**

Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bâkî Hz

EN BÜYÜK İBADET

Muhabbetullah, yani Hakk'ı ve hakikati dile getirmek, ibadettir. Nereden biliyoruz ibadet olduğunu? Mesela, zahirde Cuma, o günün vakit namazını kaldırır, aynı vakitte iki vakit namazı olmaz. Cuma saati girdiği zaman nafile ibadet de yapamazsın, kaza namazı da kılamazsın, cumaya hazırlayacaksın kendini. Cuma namazı farzı iki rekâttır, hutbesi de farzdır. O günün vakit namazını kaldırır. Öğlen vaktinin namazı kalkar. Cumadan sonra tekrar öğlen vakti için niyet edip namaz kılan şirktedir. Kılamazsın o vaktin namazı kalkmış, öğlen namazına niyet etmeden kaza namazı istediğin kadar kıl ama öğlen namazına niyet edemezsin, edersen küfürdesin.

İki rekât farzı vardır, sünneti ister kıl ister kılma. Cumanın farsı iki rekâttır bir de hutbe farzdır. Cuma namazında hutbe vardır, muhabbet vardır. Muhabbetullah o vakte ait bir şeyleri kaldırır ama bu lahana, pırasa, kereviz muhabbeti olmayacak. Bu muhabbet Hak ve hakikat muhabbetidir, Allah rızası için bizim idraklerimize Allah gerçeğini sunan muhabbet olacak. Bunun için illa bir camiye gitmek şart değil bu muhabbet bir mekânla kayıtlı değildir. Cuma saatiyse ve ben Hak ve hakikatin muhabbet edildiği bir yerde bulunuyorsam Cuma namazını eda ediyorum demektir.

Biz bazen Cumaları evde eda ediyoruz, dün de birkaç dost geldi Cuma namazını evde eda ettik. Orada aşağı yukarı bir iki saat muhabbet oldu. Cami cemaati kırk sene hutbe dinlese bizim o iki saatlik muhabbetimizi duyamaz orada. Kâğıt elinde çıkacak oraya okuyacak oradan, sonra inecek iki rekât namazı kıldırarak hadi güle güle... Bir hafta daha bekle... Cenabı Resulullah böyle mi yaptı? Neden aynı vaktin öğlen namazını kaldırıyor? Bakın! Muhabbetullahın tecelli ettiği yerde, Allah'ın zikredildiği ve muhabbet edildiği yerde başka şeyle meşgul olunmaz, o sebeple.

Resulullah bir gün mescide girdi, bir grup nafile ibadetle meşgul, bir grup da oturmuş halka kurmuş ilmi konularda ilim alışverişi yapıyorlar. Resulullah her iki gruba da nazar eder ve gider ilim meclisine dâhil olur. Takva ve nafile ile uğraşan grup üzülür Resulullah onlara dâhil olmadığı için. Sonra bunu dile getirdiler Resulullah'a, "Ey Allah'ın Resülü, neden bizim tarafa gelmedin de diğer tarafa dâhil oldun?" Allah Resülü şöyle buyurdu, "Siz ne ile meşguldünüz? Nafile ibadetle. Diğerleri ne ile meşguldü? İlimle. Allah ne diyor bu konuda? (Dayanağımız Kur'an kimse kafasından bir şey uyduramaz) Kur'an'da Allah ilim tahsil etmenin, ilim öğrenmenin ve öğretmenin farz olduğunu beyan ediyor. Ben farza dâhil oldum siz nafile ile uğraşıyordunuz" diyor. İlim öğrenmenin, bilgi alışverişinde bulunmanın, öğrenmenin ve öğretmenin farz olduğunu beyan ediyor Kur'an.

İslamiyet ilme neden bu kadar önem vermiş? Hangi din vermemiş ki, bütün dinler vermiş. Bizim dinimiz çok yüce Yahudilik din değil diyemeyiz haşa! Musa Allah'ın bildirmediği bir şey mi bildirdi? İsa peygamber Allah'ın bildirmediği bir şey mi bildirdi? Haşa! Bütün peygamberler ve irşat görevlileri kendi iradeleriyle değil Allah'ın iradesiyle hizmet verdi. Tamamı, tevhide hizmet etti. Allah'tan aldıkları vahyi tebliğ etmişler ama bunlardan sonra kavimler bu özden, peygamberlerinin bildirdiği bu gerçekten uzaklaşıp kendi havayı nefislerine tabi olup, kendi akıllarına tabi olup dinin gerçeklerinden uzaklaşıp o hale düşmüşler. Bunların peygamberi bunlara bunu öğretti demek değildir içerisinde buldukları hal.

"Âmentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî"

bütün peygamberlere iman ederiz diyor, neden? Bütün resuller, hepsi Allah gerçeğini öğretmek ve bildirmek için görev almışlardır. Hurmalar nasıl aşılır, keçiye ineğe nasıl bakılır, koyun nasıl güdülür... Bunları bildirmek için gelmediler ki. Hak ve hakikati, Allah gerçeğini insanlara duyurmak için geldiler. Ve aralarında asla tezat yoktur, aynı bilgi verilmiştir. Yalnız şu var,

“Biz bazı peygamberleri bazı peygamberlerden üstün kıldık”

diyor. Kemâlat farkı olabilir ama hepsinin bildirmek istediği aynı şey. Asla tefrik yoktur aralarında. Resulullah,

“Biz bir sancağın taşıyıcılarıyız. Kardeşim Yunus’un miracı balığın karnında olmuştur, ceddim İbrahim as’ın miracı ateşin içinde olmuştur. Onların miracını benden benim miracımı onların miracından üstün tutmayın”

dedi. Nasıl kucaklıyor dimi! Yakup bilmezdi, Yusuf anlamadı bu işi, Musa yapamadı... Böyle şeyler peygamberden sadır olmadı. Bu gün mürşitler o bilmez, bu anlamaz... Herkes birbirine bu yorumları getiriyor. Neresi mürşit, neresi Allah adamı bunların? Nasıl Allah adamı bunlar! Böyle konuşan eşkıyadır. Bakıyoruz, Hz Peygamber bütün hepsini kucaklıyor. Biz aynı yerin hizmet erleriyiz diyor. Bu gün piyasada hiç kimse kimseyi beğenmiyor. Aynı şeyin hizmet eri nasıl birbirini beğenmez. Kemâlat farkı olabilir. Senin bildiğin daha fazladır benim bildiğim biraz azdır. Ama hizmet etmeye çalıştığımız alan aynıysa birbirimizi nasıl kucaklamayacağız. Bu hali aldı, edep kalmadı, erkân kalmadı.

Neden bu halde?

Ehil olmayanlar, layık olmayanlar bu işlere soyunursa iş bilgi yarışına dönüşür. Sen çok biliyorsun ben çok biliyorum yarışı başlar. Burada hiçbir şey olmaz. Kütüphanelerdeki bilgi bizlerde yok. Kütüphanelere evliya mı diyeceğiz, gidip secde mi edeceğiz şimdi. Eğer bu iş sırf bilgi ise kütüphanelerde, internette hepimizden fazla bilgi var. Bas bir tuşa hepsi iniyor. İş çoluk çocuğun eline düşmeye başladı. Dolayısıyla bu iş buraya dönüşürse bu meydanların ruhu, özü de gitmeye başlar, şeriatın gittiği gibi, bu meydanların da ruhu özü gitmeye başlayınca dervişlik de bir külahla tesbihten ibaret kalıverir. Tespitlerim bunlar, yanıyorsam Allah beni affetsin ama gözlemelerim bana bunu dedirtiyor.

Bu tespitlerle ben başkalarını anlatmak için konuşmuyorum. “Bu bize değil, dışarıdakilerin ne halde olduklarını anlatıyor” diye düşünürseniz, yuh olsun size de! Bu tespitler ne için yapıyor? Kur’an’da Allah’ın insanlara kavimlerin nasıl helak olduklarından bir sürü tespitleri var. Biz şimdi, “Bu kavim nasıl helak olmuş, oh iyi olmuş” da kalır da, kendime bir şey çıkartmazsak Kur’an’ın muhabbetinden hiçbir şey anlamadık demektir. İnsanlıktan hiç nasip almamışız demektir. Neden ve nasıl helak olduklarını Kur’an’ın anlatması, bana bir tarih dersi vermek için değil. Beni bana bildirmek için ya hu!

“Ey kulum bak ne haldesin gör. O kavimler senin gibiydiler bak nasıl helak oldular. Toparlan!”

diyor diye bakmam lazım. Eğer böyle bakmıyorsam ben Kur’an’ın istediği vasıflarda birisi değilim o zaman. Hu...

İmam Hüseyin Efendimiz

Resulullah efendimizin torunu, Hazreti Ali'nin ikinci oğlu. On iki imamın üçüncüsü ve Ehl-i Beytin beşincisidir. Hicretin altıncı yılında (m. 626) doğdu. Hazreti Hüseyin'in nesebi; Hüseyin bin Ali bin Ebu Talip bin Abd'ül Muttalib bin Haşim, el-Kureyşi, el-Hâşimî'dir. Hüseyin adı ona Resulullah efendimiz tarafından verildi. Künyesi, Ebâ Abdullah'dır. Lakabı Seyyid ve Şehittir. Resulullah efendimiz, Hüseyin doğduğu zaman, kulağına, *"O Cennet çocuklarının efendisidir."* diye seslenmişti. Usame bin Zeyd, bir gece Peygamber aleyhisselâmi gördüğünü ve onun, *"Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır; Allah'ım, ben onları seviyorum, sen de onları sev ve onları sevenleri de sev"* dediğini rivayet etmektedir. Bir defasında da *"Hüseyin benden, ben Hüseyin'denim. Allah'u Teâlâ Hüseyin'i seveni sever"* buyurmuştu.

Allah'u Teâlâ Kur'an'ı Kerim'de, Ehl-i beyte, buyuruyor ki, *"Allah'u Teâlâ, sizlerden her türlü kusur ve kirleri gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irade ediyor."* Ashabı kiram sordular, *"Ya Resulullah! Ehl-i Beyt kimlerdir?"* O esnada, İmam Ali geldi. Mübarek hırkasının altına aldılar, Fâtıma-tüz-Zehra da geldi. Onu da yanına aldılar. İmam Hasan geldi. Onu da bir yanına, İmam Hüseyin geldi. Onu da öbür tarafına alarak, *"İşte bunlar, benim Ehl-i beytim"* buyurdular. Bu ayeti kerime ve ilgili hadis-i şerifler, Resulullah'ın iki mübarek torununu sevmenin şart olduğunu belirtmektedir.

İmam Hüseyin, kısa bir süre içinde iki büyük hadisenin şokunu yaşadı. Birincisi; dedesi Resulullah'ın vefatıydı. İkincisi; annesi Fatıma'nın, gördüğü onca cefa ve zulmün ardından vefat etmesiydi. Buna babası İmam Ali efendimizin haklarının gasp edilmesi, siyaset sahnesinden uzaklaştırılıp evinde oturmaya mahkûm edilmesi olaylarının neden olduğu acıları da eklediğimiz zaman, daha çocuk denecek yaşta onu saran zorluk ve musibetleri daha somut bir şekilde algılayabiliriz. Hilâfet çizgisinin, o zamanlar, Risalet çizgisine bağlı Resulullah'ın vefakâr sahabesine, özellikle İmam Ali efendimize karşı uyguladığı çeşitli abluka girişimleri, İmam Hüseyin'in yaşadığı felaketleri daha da derinleştirmişti. Hüseyin, dedesi Peygamber efendimizin zahiriyle dünyayı terk etmesinden sonra ilmini ve edebini babasının yanında tamamladı. İmam Ali efendimizin şehadetine kadar İmam Hüseyin, babası Hz. Ali'nin yanından hiç ayrılmadı. Babası ile birlikte Cemel ve Sıffiyın savaşlarına katıldı. Bu savaşlarda yiğitliğini fazlası ile gösterdi ve kendisine herkesi hayran bıraktı. Mazlumların ve mahrumların sığınağı; bütün çabasını, eş dost kayırması ve halkın emeğinin sömürülmesi esasına dayanan bir yönetim anlayışına son veren, insanlar arasında adaletin ve Hakk'ın egemen olmasını temin eden bir devleti kurmak için harcayan o yüce insan İmam Ali efendimiz vefat etti. Resulullah'ın torunları Hasan ve Hüseyin, babaları Murtaza'nın cenaze işleriyle meşgul oldular. Onu yıkadılar, kefenlediler ve gecenin son çeyreğinde alıp Necef-i Eşrefteki kabrine götürdüler. Adaletin ve insanlığın ideal değerlerinin en büyük sembolünü toprağa gömdüler. İmam Hasan efendimiz İmam Ali efendimizin şehit oluşundan sonra İslam'ın ve tevhidin ve Ehli Beytin bekası için dedesi Cenabı Resulullah

efendimizin müşriklerle yaptığı anlaşması yönünü örnek alarak lanet Muaviye ile anlaşma yaptı. Bu dönemde İmam Hüseyin efendimiz abisinin yanında yer alıp anlaşma yapmasının hikmetini gördüğünden onu destekledi. Hatta kendisine aksi yönde gelen tüm teklifleri anlaşmaya sadık kalarak reddetti. İşte bu derece sadık, mert ve Hak'tan yanaydı lakin Muaviye alçak, yalancı, korkak ve saltanat düşkünü Ehlibeyt katili adam sözüne sadık kalmayacaktı.

İmam Hüseyin efendimiz, Muaviye ile barış imzalandıktan sonra ümmetin kurtuluşuna yönelik faaliyetlerden elini eteğini çekmedi. İslâm ümmetine karşı üstlendiği sorumlulukla Muaviye'nin hâkimiyeti döneminde ümmetin bütünüyle ortadan kalkmaması için tevhitten yana faaliyetler gerçekleştirdi. Ümmete, zorluklar ve felâketler karşısında yıkılmadan ayakta durabilmesi için yeterli manevî gücü verdi. İmam Hasan efendimiz şehadet şerbetini içtikten sonra Muaviye, nefsanî çıkarları için dini kullanarak kurduğu Süfyan saltanatının daimi olması için İmam Hasan efendimizle yaptığı anlaşmayı bozdu.

Kendisinden sonra halife olarak oğlu lanet Yezid'i göstermiş hatta İmam Hüseyin efendimizi Yezid'e biat etmeye davet etmişti. İmam Hüseyin efendimiz Allah adına, Dedesi Muhammed adına, İmam Ali adına, İslam adına, tevhit, iman ve Hak adına bu teklife karşı çıkmıştı. Hak olan canı pahasına bile olsa batıla biat etmez, nefsi için imandan taviz vermezdi. İmam Hüseyin ve Medine'nin ileri gelenleri, Yezid'e kesin olarak biat etmeyeceklerini duyurdular. Bunun üzerine Muaviye, muhalifleri ikna etmek için bizzat Medine'ye gitmeye karar verdi. İmam Hüseyin ve Abdullah b. Abbas'la bir araya geldi. Önce Hz. Peygamber'i övgüyle andı, ona salât getirdi. Sonra oğluna biat meselesini gündeme getirip birtakım üstün meziyetlerinin olduğunu söyleyerek biat etmelerini istedi. Bunun üzerine İmam Hüseyin efendimiz bu öneriye sert bir şekilde karşı koydu. İmam Hüseyin, Muaviye'ye karşı sert ve katı bir tavır koymuştu. Artık açıktan açığa Müslümanları Muaviye'ye direnmeye, İslâm'ı yıkmayı amaçlayan bu politik düzene uymamaya çağırılmaya başlamıştı. Muaviye yaşanan bu hakikat karşısında İmam Hüseyin'in oğluna biat etmeyeceğini anladığından oğlu lanet Yezid'e şu vasiyeti yapmıştır. *“Oğlum, ne yap et Hüseyin'i yok et. Unutma Hüseyin hayatta olduğu sürece kurduğum bu saltanat güvende olmayacak”* Nihayet kısa bir zaman sonra Muaviye b. Ebu Süfyan, hicrî altmış senesinde öldü.

İmam Hüseyin, bütün iyi değerleri ve üstün ahlâkî erdemleri üzerinde taşıyan meşru ve nebevî önderliği temsil ediyordu. Peygamber'in torunu ve vârisi olması hasebiyle sahip olduğu toplumsal konumu itibariyle bu ümmetten sorumluydu. Muaviye döneminde İmam, birçok işin barışçı bir yöntemle düzeltilmesine çaba göstermişti. Ümmete sorumluluğunu ve rolünü hatırlatmıştı. Daha doğrusu, ümmeti zulme karşı koymaya teşvik etmek için büyük bir adım atmıştı. Zalimlere karşı ümmetin birlikte hareket etmesini sağlamaya çalışmıştı. Ümmet içinde sosyal değişimin mümkün olan bütün yolları denenip tükenince, İmam kendi ağırlığını koyup ehlibeytini yanına alarak harekete geçti ve ümmetin ayağa kalkıp bozuk realiteyi düzeltmesi için içeriği, mesajı, etkisi ve sonuçları itibariyle güçlü bir hareket başlattı. Güçlü bir hareket başlatmadan durmak, İmam'ın elinde değildi. Yezid'e biat etmeyi reddeden ve İmam'dan önderliği ele alıp kendilerini yönetmesini isteyen insanların gönderdiği mektupların ardı arkası kesilmiyordu. Bu çağrılara karşılık vermemesi durumunda Allah karşısında sorumlu olmak istemediği için de harekete geçmesi kaçınılmazdı. Kufe halkının çağrısı, İmam'ın hareketine meşruluk niteliği kazandıran siyasî bir kisve mesafesindeydi. Bu, İmam'ın hareketinin, kişisel bir hırstan, şahsî bir emelden kaynaklanmadığını gösteriyordu. Özellikle Müslümanların ona yönelttikleri yoğun çağrılar, bu meseleyi en açık bir şekilde ortaya koyuyordu. İmam Hüseyin efendimiz, bu açıklamalarında Yezid'e biat etmeme hususunda kararlı olduğunu, ilâhî yükümlülüğünü yerine getirmeye çalıştığını vurguluyor. Bu bağlamda Mekke'den ayrılışının sebeplerini açıklıyor ve kendisi ile birlikte ailesini bekleyen akıbeti haber veriyor. Allah ile buluşmaya hazır olanları kendilerine katılmaya davet ediyor ve yüce Allah'ın, rızasını Ehl-i Beyt'in rızasına beraber kıldığını duyuruyor. Furkan Suresi 1 ayet.

“Âlemlere uyarıcı olsun diye kulu Muhammed'e Furkan'ı indiren, Allah, yüceler yücesidir.”

İşte, ayeti kerimede belirtilen Furkan'dır İmam Hüseyin. Mesaj sahibi bir komutan, büyük bir fedâî ve akide uğruna kıyam eden bir devrimci olarak İmam Hüseyin, tam bir deneyim ve dirayet örneği sergileyerek Mekke'den Irak'a hareket etmeye karar verdi. Öncesinde, amaçlarının büyük bir kısmını ve hareketinin nedenlerini açıklamıştı ve bununla ilgili haberler İslâm dünyasının dört bir yanına ulaşmıştı. İmam Hüseyin'in efendimiz gelen davetler üzerine Kufe'ye doğru ilerledi. Geldikleri mıntıkanın ismini sordu. *“Kerbela”* dediler. Bunu duyunca, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ardından İmam Hüseyin efendimiz, yerden bir avuç toprak aldı ve kokladı. Sonra *“Burası, Allah'a yemin ederim ki, Cebrail'in Resulullah'a benim şehit edileceğimi haber verdiği ve Ümmü Seleme'nin bana bildirdiği yerdir.”*

dedi ve kafiledakilere, mesele açığa kavuşuncaya ve hareketine dair nihaî kararı alıncaya kadar burada konaklamalarını, çadırları kurmalarını emretti. Bu sırada Ömer b. Sa'd, yirmi bin kişilik ordusuyla Kufe'den hareket etti. İmam Hüseyin'e karşı savaşmak üzere Emevileri destekleyenler, dünyevî çıkarlar peşinde koşanlar ki bunlar Kufe halkının büyük çoğunluğunu oluştururlardı, orduya katıldılar. Ömer b. Sa'd'ın ordusu, İmam Hüseyin efendimizin etrafındaki kuşatmayı gittikçe daraltıyordu. Hüseyin, sayılarının çokluğunu ve Yezit b. Muaviye'ye teslim olmaması durumunda kendisiyle savaşmaya kararlı olduklarını görünce, Resulullah'ın sarığını başına sardı, devesine bindi, silâhını kuşandı, sonra kendisini duyacakları kadar askerlere yaklaştı ve şu konuşmayı yaptı.

“Ey Iraklılar, Ey insanlar! Sözlerimi dinleyin. Acele etmeyin. Üzerimde bir hak olan öğütlerimi size iletelim. Sizin bana karşı bir mazeretiniz de kalmayın böylece. Eğer bana karşı insaflı davranırsanız, bundan dolayı çok daha mutlu olursunuz. Yok, eğer bana karşı insaflı davranacak durumda değilseniz, o zaman hep birlikte ortak bir görüşe varın ki, yaptığımız iş sizin açınızdan kapalı ve karmaşık olmasın. Sonra bana karşı vardığınız kararı uygulayın ve süre de vermeyin. Benim velim, kitabı indiren Allah'tır. O, Salihlerin velisidir.”

Sonra İmam Allah'a hamt etti, O'nu lââyık olduğu şekilde zikretti, Hz. Peygamber'e, meleklerle ve peygamberlere salât okudu. İmam'ın yaptığı ilk konuşmadan sonra, İmam'ın bazı sevenleri de, İbn Ziyad'ın askerlerine hitap ettiler. Ayrıca İmam bir Mushaf aldı ve kafasının üzerine sayfaları açık vaziyette koydu, askerlerin tam karşısında durup onlara ikinci bir konuşma yaptı. Bütün bunlar bir yana, Ömer b. Sa'd, İmam Hüseyin'le savaşmakta ısrarlıydı. İbn Sa'd öfkelenerek yüzünü İmam'dan çevirdi. Şeytan, İbn Sa'd'ı kışkırttı. Yayının kirişine bir ok yerleştirdi, sonra İmam Hüseyin'in kampına doğru fırlattı ve şöyle dedi. *“Şahit olun! İlk oku ben atıyorum.”* Ardından askerleri, İmam'ın ordugâhını ok yağmuruna tuttular, sonra meydana çıktılar. İmam Hüseyin sevenlerine şöyle dedi, *“Allah'ın rahmeti üzerinize olsun, kaçınılmaz ölüme doğru kalkın! Şu oklar, düşmanın size gönderdiği elçilerdir.”* Bunun üzerine, kükremiş aslanlar gibi savaş meydanına daldılar. Ölüme aldırış bile etmiyorlardı. Allah ile buluşmanın sevinci, yüzlerinden okunuyordu. Peygamberlerin, doğruların, Allah'ın iyi kullarının yanındaki menzillerini görüyor gibiydiler. Her biri öldürülürken, dudaklarından, *“Selâm sana ey Ebu Abdullah!”* sözleri dökülüyordu ve geride kalanlara; canlarını, ruhlarını İmam'ın uğruna feda etmelerini tavsiye ediyordu. Savaş değirmeni, Kerbela çölünde dönmeye devam ediyordu. Onunla beraber, mukaddes kanlar da sonsuzluk ırmağına karışmak üzere durmadan akıyordu. İmam Hüseyin'in ashâbı, birer birer savaş meydanına çıkıp şehit düşüyordu. Düşman ordusunda derin yaralar açmış, büyük kayıplar verdimişlerdi. Ömer b. Sa'd'ın adamları bağırmağa başladılar, *“Eğer, bu şekilde onlarla bire bir karşılaşarak savaşsak, bizim sonumuzu getirirler. Onlara hep*

birlikte toplu bir saldırı düzenleyelim. Onları ok ve taş yağmuruna turalım!” Saldırı başladı. İmam Hüseyin efendimizle beraber kalan az kişinin üzerine toplu bir hücumla geçildi. Dört bir yandan onları kuşattılar. Öldürmenin her çeşidini, en iğrenç, en alçakça yolları deniyorlardı. Nihayet, Hüseyin'in kampındaki yiğitlerin büyük çoğunluğunu öldürdüler. Nihayet Hüseyin'in yanında ailesi ve yakın akrabalarından başka kimse kalmadı. Hüseyin'in oğlu Ali Ekber öne çıktı. Güzel ve aydınlık bir yüzü vardı. Düşmana saldırdı. Saldırırken şöyle diyordu, *“Ben, Ali oğlu Hüseyin oğlu Ali'yim. Beytullah'a ant olsun biz, Peygamber'e en yakın kimseleriz. Allah'a ant olsun soysuzun oğlu hükmedemez bize!”* Bunu defalarca tekrarladı. Kufeliler, onu öldürmekten kaçınıyorlardı. Mürre b. Munkız el-Abdî onu gördü.

Dedi ki "Şayet yanımdan geçse, onu öldürmesem ve babasına onun yasını tutturmasam, bütün Arabın günahı boynuma olsun." Daha önce yaptığı gibi, tekrar meydana atılıp insanların önünde gezindi. Mürre b. Munkız öne atıldı ve bir mızrak atarak onu yere yıktı. Sonra onu çevreleyip kılıçlarıyla bedenini parçaladılar. Sonra Hüseyin çadırın önünde oturdu. Oğlu Abdullah b. Hüseyin'i getirdiler. Henüz süt emen küçük bir çocuktur. Onu eline alıp havaya tuttu ve şöyle dedi "Bu bebelere de mi acımıyorsunuz. İzin verin Fırat'tan su alalım çocuklar içsin" ama Benî Esed'den bir adam, babasının kucığındaki çocuğa bir ok atarak boğazını kesti. Sonra çocuğu aldı, ailesinden öldürülmüş olan diğerlerinin yanına koydu. Abdullah b. Ukbe el-Ganevî, Ali b. Ebu Talib oğlu Hasan oğlu Ebu Bekir'e bir ok atıp onu öldürdü. Abdullah öne atıldı ve yaman bir savaş verdi. O ve Hâni b. Sebit el-Hadremî birbirlerine birer darbe indirdiler. Hâni (Allah'ın lâneti üzerine olsun), onu öldürdü. Ondandan sonra Cafer b. Ali öne atıldı. Hâni onu da öldürdü. Sonra, kardeşlerinin yerine savaş meydanına çıkan Osman b. Ali'yi, Huli b. Yezid el-Esbahî aldı, bir ok atarak onu yere yıktı. Benî Dârim kabilesinden bir adam da saldırıp başını kesti. İmam Hüseyin efendimizin yanında kardeşi Abbas'tan başka kimse kalmamıştı. Abbas, yanına geldi ve savaşmak için ondan izin istedi. Hüseyin ağladı, Abbas'ı kucakladı ve savaşmasına izin verdi. Abbas, Kufelilere saldırıyor; Kufeliler, kurttan kaçan keçiler gibi onun karşısından sağa sola kaçıyorlardı. Kufeliler, adamlarından çok kişinin öldürülmüş olmasından ötürü huzursuz olmaya başladılar. Abbas öldürüldüğü zaman Hüseyin şöyle dedi, "Belim şimdi kırıldı, çarem kalmadı ve düşmanlarım sevinmeye başladı."

Hüseyin efendimiz etrafına baktı. Savaş meydanında gözlerini gezdirdi, ashabından ve ailesinden şahadet kanı içinde yüzmeyen, mafsalları ve organları kesilmeyen bir tek kişi görmedi. İmam Hüseyin tek başına kalmıştı. Elinde Resulullah'ın kılıcı, göğsünde Ali'nin kalbi, bir elinde de Hakk'ın beyaz bayrağı ve dilinde takva sözü... Çocukları, ailesi ve arkadaşları öldürüldüğü hâlde kendine hâkim olan ve sağlam bir yürekle ve kahramanca savaşıyordu. Piyadeler saldırdığında, o da hamle yapıyor ve onları kılıcıyla dağıtıyordu. Bir kurdun saldırısına uğrayan keçiler gibi sağa sola kaçıyorlardı. İmam Hüseyin efendimizle savaşamayacaklarını anlayınca, korkakların yöntemlerine başvurdular. Şimr, atlıları çağırarak, piyadelerin arkasına yerleştirdi. Sonra okçulara ok atmalarını emretti. Bir anda yağmur gibi üzerine ok yağdırdılar. O kadar çok ok isabet etmişti ki, bir kirpinin dikenli vücudunu andırıyordu. İmam geri durmak zorunda kaldı. Onlar da İmam'ın önünde durdular. Bunun üzerine her taraftan saldırıya geçtiler. Zur'a b. Şerik, İmam'ın sol kürek kemiğine vurdu ve onu kesti. Bir başkası omzuna vurdu. Bu darbenin etkisiyle yüzüstü yere düştü. Sinan b. Enes en-Nahafî, bir mızrak darbesiyle İmam'ı yere serdi. Huli b. Yezid el-Esbahî öne çıktı. Atından inip başını kesmek istedi. Fakat elleri titredi. Şimr dedi ki, "Allah kollarını kırsın, be adam! Ne diye titriyorsun?" Sonra Şimr atından indi, başını keserek Muharrem ayının onuncu günü gönüller sultanı İmam Hüseyin efendimizi şehit etti ve Huli b. Yezite vererek şöyle dedi. "Al, bunu emir Ömer b. Sa'd'a götür." Sonra, İmam Hüseyin'in üzerindeki yağmalamaya başladılar. İshak b. Hayve el-Hadremî gömleğini, Ahnes b. Mirsad sarığını aldı. Benî Dârim kabilesinden bir adam da kılıcını aldı. Kafilesini, develerini ve yüklerini talan ettiler, kafiyeledeki kadınlara ait süs eşyalarını da yağmaladılar.

Emevilerin alçaklığı ayyuka çıkmıştı. Görecek gözü olan herkes, bunu görebiliyordu. Bu alçaklık, taşıdıkları vicdanın artık yok olduğunun ifadesiydi. İnsanlıkları ölmüş, hareket eden duygusuz bedenlere dönmüşlerdi. Zerre kadar merhameti olmayan aşağılık vahşilere dönmüşlerdi. Onları bu rezaletten alıkoyacak zerre kadar vicdanları kalmamıştı. Bunlar İmam Hüseyin efendimizin mübarek bedenini atlarına çiğnettiler. Böylece bütün kemikleri kırılıp sırtı ezilmiştir. İnsanlık, bu iman karşısında saygı ve tazim ifadesi olarak eğilmez de ne yapar? İmam Hüseyin efendimizin, sevdiklerinin ve sevenlerinin fedakârlıklarının unutulmaz oluşunun sırrı, bu görkemli imandır. Hü...

ALINTI BÖLÜMÜ

Kaçırma gözlerini gözlerimden, üşürüm gecede kalmış gibi. Başka bir şey istemem inan, bakışın yeter yangınım, kokunla başım dönüyor çok güzelsin.

İnsan neyi seviyorsa,
O'nun haline
Bürünür.
Sevgi'nin,
Sevilene benzetme
Özelliği vardır.

Boğulma
Korkusu yaşıyorsak,
Deryanın kıyısında
Dolanırız,
Deryaya dalamayız.

Ey sevgili canan!
Sözlerimin güzelliği,
Seni anlatıyor oluşumdan.
Dinleyen dilini,
Gören nefsi kesiyor.

Basit, sade, yalın olmak lazım bu hayatta...
Olabildiğine boş olmak... Ne kadar yer varsa
kalbinde, o kadar doluyor Aşk. Oldum olası kalabalığı sevmemişimdir
zaten. Ama seni sevdim tüm tenhalığımla.

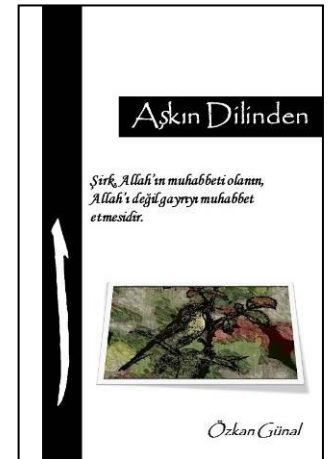

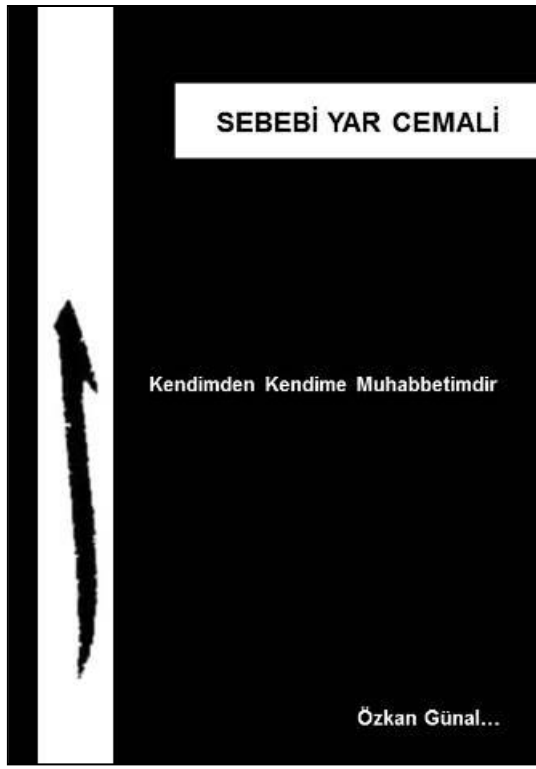
☞ Zikrullahsız ilim nefsi emmareye elbise olur ki, firavunluğumuzu yaşamaya başlarız.

☞ İlimin kanatları zikrullahtır, kişiyi uluhiyete yüceltir. Zikirsiz ilim süfliyata düşürür.

☞ Hak ile Hakk'ı muhabbet edersen, Hak ispat olur. Nefsinle yapılan muhabbetten, Firavun hasıl olur.

Seni sevmenin üzerimdeki ağırlığını en küçük zerreme kadar yaşıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor, yetmiş iki azamla titriyorum. Celâlinin, ben dediğim zannımı kahredişini, cemâlinin sevecen, kendine çeken sevgisini, fakirliğin lezzetini hissediyorum.

*

Sen kendini birde benimle dinle.
Hayranlık halimle bak bir yüzüne
Cemalin seyrinde divanelikte
Güzelsin sevgili ezelden güzel.

Bakıp gördüğüne hayran kalırsın
Pervaneler gibi nara dalarsın
Âşıktan maşuka âşık olarsın
Güzelsin sevgili ezelden güzel.

Halil gören gözü ben senden aldım,
Senin ile canan hep sana baktım.
Kalmadı hiç farkım şimdi Zehra'yım
Güzelsin sevgili ezelden güzel

*

Talip, Allah'a kavuşmayı murat eden insan demektir. Bu kavuşma isteği gerçekte ilahi kudretin künt-ü keniz sırrının tahakkuku içindir.

“Âlemi cihanı var ettim çünkü gizli bir hazineydim bilinmezdim bilinmekliğimi istedim.”

Cihan mülkünün oluşum nedeni bu ilahi amaçtır. Cenabı Allah'ın bu muradı, ilahi âşık maşuk muhabbetinin doğmasına sebep olur. İnsan varlık planında bu amaç ve bu maksat için var oldu. Niyazi Mısri Hz'leri ne diyor?

**Kanden gelir yolun senin, Ya kande varır menzilin,
Nereden gelip nereye gittiğini Anlamayan meğer hayvan imiş**

Yani yaratılış gayesinin ne olduğunu bildin mi? Allah'ın muradı neydi ki seni insan eyledi ve varlıklar âleminde sana en şerefli hizmeti verdi, seni zatına davet ile muhatap eyledi. Bunun içindir ki Ahsen-i takvim üzere halk ettim dedi yani, hiçbir canlıya bahşetmediği yücelikte en şerefli kıldı. Bu şeref, cümle âlem Cenabı Allah'ın bilinecek yönü, insan ise bilecek yönüdür. İşte bilecek yönünü, bilenlerden olarak zahir etmekle mümkündür. Bu şeref fizyolojik, canlı metabolizma olan bedensel yönümüzün insan suretinde olmasından öteye idrak boyutunda bir şereftir.

Neden mi?

Bakın davet ancak insanadır. Kanden gelir yolun senin derken, ilahi muradın, seni var etmekle yüklenmiş olduğu mükellefiyetinin ne olduğunu anladın mı?

Anladıysan insan olmanın maksadını çözdün demektir.

Buradan yola çıkarak, ya kande varır menzilin demekle, madem bilinmekliği için varsın şu kâinat mülkünde, asli görevin rabbini bilmek olacak. İşte burada ikinci anlaman gereken boyut başlıyor. Burada, bu varlık boyutunda, gayba atmadan, Allah kavramının gerçeğine ermen isteniyor. Bunun içindir ki, hizmet verilen bütün peygamberlere yani, irşat ehillerine insanlığa bu gerçeği anlatmak için görev verilmiştir.

*

BEN KENDİME VARMAKTAYIM

Kendisinden başlayan yolculuğun sonu yine Nur'a yani, kendisine varmaktır. Nokta kendisinden yola çıkıp yine kendisine varacaktır.

Zikir ile zikrin tecellisine yapılan seyri sülük.

Talip, zikir ile varlığında zikrettiğini tecellide görünce, zikrettiğinde fena bulur zikrettiğine varır. Cenabı Allah, Fecr suresi 28 Ayette:

Rabbine dön razı olarak ve Allah'ın rızasını kazanmış olarak!

demektedir. İşte bizim varlığımız Noktanın kendisinden yola çıkışıdır ve bu yolculuk yine kendisinde son bulacaktır, yani, her şey aslına dönecektir. Bizler kendimizi noktadan ayrı görmekten arınıp aslımıza dönmeliyiz yani, yüzümüz Muhammedi nura dönük olmalıdır. Bu dönüş,

sıfatlarımız ile aslımızı tecellide görmeye başlamaktır. Nurun zahire çıkışı olan varımızı kendimize nispet ettiğimiz için, tecellide zan ile kendimizi görüyorduk. Kendimizde, kendimizi bilmekten, kendimizde Allah'ı bilmeye dönmek. Kendimizi nefsimiz ile okumaktan, kendimizi Rabbimiz ile okumaya başlamak, telkin olunan zikri kalben çalıştırıp, kendimize zikir ile bakıp, kendimizde zikrettiğimizi yani, aslımız olan Muhammedi nuru, noktayı görmektir. Kendi aslı olan zikir ile sıfatlarımızda zikrettiğimizi görüp, zikrettiğimize tabi sıfatlar ile zikrettiğimizi zahir görmek. Noktanın kendisine varması. Cenabı Allah, Nur suresi 42 Ayetinde:

Göklerin ve yerin hükümranlığı Allah'ındır. Dönüş de ancak Allah'adır.

diyerek bize bu gerçeği anlatmaktadır.

*

Anın zatına gayet sun'una hergiz nihayet yok

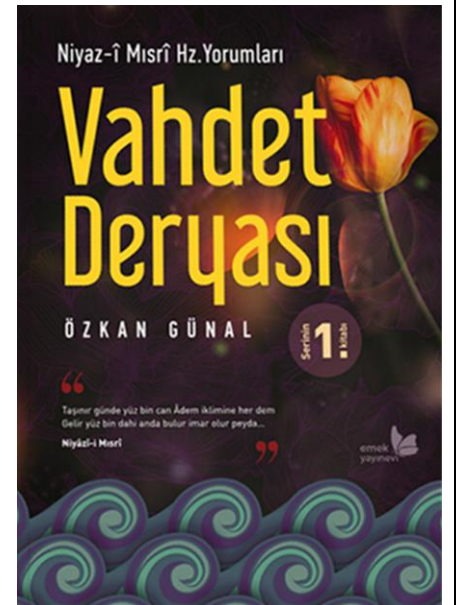
Anın'çün her bir isminden gelir bir kâr olur peydâ

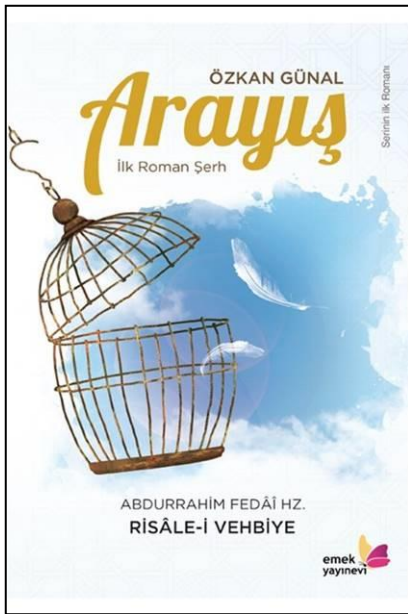
(Onu zatından var eder, asla sonu yoktur. Onun için her sıfatta yüz gösterir, ispat olur.)

Allah'ın zatının tecellisinin olduğu yerde, zatından gayrı bir şey olmaz. Sıfatları ve fiilleri, zatında bâtın durumdadır. Varlık diye isimlendirilen yaratılmışlık, zatında bâtın durumda iken, Cenab-ı Allah'ın bilinmeklik muradının neticesinde yaratma keyfiyeti olarak zâhir oluşudur. Bu zâhir oluş, sıfatların tecellisi ile başlayıp fiil tecellisi olarak vücutlanmasıyla tamam olur. Beyitte, "zatından var eder" ibaresinde anlatılmak istenen budur. Hiçbir şey yoktan var olmaz, vardan da yok olmaz. Zatın içerisinde bâtın olan sıfatlar, zatın sıfatına zuhur ederek fiil olarak vücutlanıp zâhir âlemde tecelliye çıkışıdır. Allah, yarattığı ile yarattığına tenezzül ederek esma ve suret giyer, görülür olur. Elektrikte aydınlatma vardır; ama latif durumdadır, aydınlatma kabloda görülmez. Elektrikğin aydınlatma özelliği, lamba ile zâhir olup görülür, görülen elektriktir gibi düşün! Yaratma Allah'a mahsustur ve yaratılma Allah'ın zâhir oluşundan başka bir şey değildir. Her yaratılan, aslında Allah'ın sıfatları ile tecellisidir. Secde suresi 4 ayeti kerimde,

Gökleri, yeri ve ikisinin arasında bulunanları altı günde yaratan, sonra arşa hükmeden Allah'tır. Ondan başka bir dostunuz ve şefaatiniz yoktur. Düşünmüyor musunuz?

denilerek, yaratılmanın kademeler hâlinde gerçekleştiğini ve yaratan Allah'ın yarattığına hükmettiğine vurgu yapar. Hükmetmek ise, yaratılanla tecelli edışıdır. Bu tecelli, yaratılmış ile zâhir oluşudur.

*

Gözleri kendisine yazılı olduğu söylenen dosyayı arıyordu. Şeffaf önyüzü, mavi arka yüzü olan üzerinde büyük harflerle **SANA** yazılı telli dosyayı görünce aradığının bu dosya olduğunu anladı. Önce annesine baktı. Annesi al oğlum dercesine başını öne eğip kaldırdığında dosyayı aldı.

Şimdi kendisini derin düşünceler sarmıştı. Düşünce ve endişe içerisinde tekrar annesine baktı. Annesi Talip'e bakıp, "Oğlum, saat epey geç oldu, sen de yorgunsundur. Uzak yoldan geldin, sabahtan beri de ayaktasın. Ben yemek hazırlayayım beraber yemek yiyelim sonrada yatarız. Odanda yatarsın." dedikten sonra Talip, "Tamam anne" dedi.

Annesi odadan dışarı çıktığında elindeki dosya ile yerden kalkıp tekrar sekiye oturdu, gözleri elindeki üzerinde "**SANA**" yazılı dosyaya bakıyordu. Babası onun için yazmıştı, içinde neler yazılıydı... Kendisini, henüz içinde yazılı olanları okumaya hazır hissetmiyordu çünkü babasına layık olmadığı zannını besliyordu. Babasını çok defa üzmişti, babasının

insan denilende olmaması gerekenler diye anlattıkları onda vardı, kendi ayakları üstünde durmaya başlaması babası sayesindeydi ama o ayakları üzerinde durmaya başladığında çekip gitmişti, "Kal" demişti, gitmeyi seçmişti...

Bunları düşünürken annesinin "Oğlum sofraya hazır" dediğini duydu. Kalkıp mutfığa gitti. Bu evde yaşadığı dönemlerde masanın neresinde oturuyorsa yine oraya oturdu. Masada, tavada yeni pişirilmiş yumurta vardı, çocukluğundan beri çok severdi tavada yumurtayı, yanında zeytin, peynir, yağ, reçel duruyordu. Ekmekler dilimlenmiş olarak ekmek sepetindeydi ve yine her zamanki gibi çok düzenliydi. Bu evde eşyaya değer verilmiyordu ama saygı duyuluyordu. Mümkün olduğunca az eşya vardı ve tümü tertipli, temiz, düzenli olurdu. Dağınıklık, kalabalıklık istenmezdi.

*

***Kaldı Cebrail makamında hemen
Dedi ona Rahmeten lil âlemin***

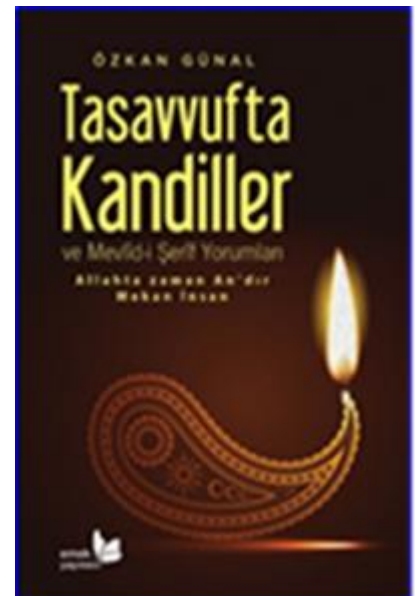
Mürşid-i Kamil, ledün bilgisinin tecelligahı olarak varılan yerde kalır, talip devam etme isteğinde olmalıdır. Zatı zattan gayrı bir bilen olamaz. Mürşid-i Kamil zatın kendisini muhabbet edip tanıttığı, kendisine ulaşma talebinde olanlara yolunu gösterip yoldaş olduğu sıfatıdır. Sıfat, zatın sıfatı olarak tecelligahtır. Zat, batnında mevcut bulunan sıfatı görünür kılar lakin zat kendisi tecelli edince sıfat bu tecellinin yanında sıfat olarak aynı anda bulunamaz. Talip zikriyle birlikte bilgiyi zikriyle tevhit ederek kendi varlığında yaptığı gece yolculuğu sonunda zikrinin ispatına vardığında zikrin sahibi olan zakirle, aşkın maşukuyla vuslatı için devam etmelidir. Fenafillah son değil tevhit için başlangıçtır.

***Bilmezem bu yolları ben ne edeyim
Kim garibem bunda nereye gideyim***

Bilmiyorum bu yolları garibim, nereye gideyim. Bana sen rehberlik ettin, buraya kadar birlikte geldik ve ben seninle kendi gerçekliğimi bilmeye başladım. Allah'ın ziyneti olan bilmekliğim seninle Allah'ı bilmeye başladı. Ben kendimde kendimi değil zikrettiğimi kendimde fail, mevsuf, mevcut bilmeye başladım. Şimdi neyi bilmeliyim, nereye gideyim?

***Cebrail dedi Resule ey Habib
Sanma sen bu yerde kaldın garip***

Mürşid-i Kamil talibe, sen burada yalnız kalmadın dedi. Talip kendisine Allah'ı bilen bir bilmeklik, Mürşidine kendisine bu bilgiyi öğreten bir bilgelik verdiğinden yani uruç esnasında oluşan manevi varlığı ve âşıklığı, gayrılık olarak bulunmaktan geçmelidir.

*

- Nübüvvetin şeriatı kişiyi melek seviyesine getirir, Velayetin şeriatı insan diye anılır kılar.

Nübüvvetin şeriatının bünyesinde barındırdığı ahkâm ve kurallar; yalan söylemeyeceksin, çalmayacaksın, haksızlık yapmayacaksın, zulmetmeyeceksin, içmeyeceksin, kumar oynamayacaksın, senden kimseye hiçbir kötülük gelmeyecektir. Nübüvvetin şeriatıyla amel edenlerde bu kurallar üzere yaşayarak ibadetlerin zahiri ile amel etmek vardır. Bu kurallar, Kur'an'ı Kerimde Araf suresi 179 Ayete,

Ve ant olsun ki; cehennemi, insanların ve cinlerin çoğuna hazırladık. Onların kalpleri vardır, onunla idrak etmezler. Onların gözleri vardır, onunla görmezler. Onların kulakları vardır, onunla işitmezler. Onlar hayvanlar gibidir. Hatta daha çok dalâlettedirler. İşte onlar, onlar gâfillerdir.

beyanı ile tarif edilen, dört ayaklı sürülerden aşağı olmak olan, nübüvvetin şeriatının kurallarının tersi üzere yaşıyor olmayı ortadan kaldırır. Nübüvvetin şeriatıyla amel ederek bu kurallar üzere yaşayan kişiden kimseye zarar gelmez. Hiç kimse o kişiden incinmez, o ki, dürüst, çalışkan, iyiliksever, olarak yaşar ve bu yaşantısında şekli ibadetler üzerine bulunur, namaz kılar, oruç tutar, hacca gider, zekât verir kelimeyi şehadet getirir, şeri ahkâmın gerekliliklerini yerine getirir. Bu hal kişinin melek seviyesinde olmasıdır. Gördüğü iki, işittiği iki, söylediği iki, sevdiği iki, olarak bulunur. Kendisi vardır, bu âlem vardır, birde inanıp uğruna ibadet ettiği bir Allah anlayışı vardır. Cenabı Allah, meleklere, Âdem'i yaratacağından haber verince, melekler kendisine "Biz sana yeterince ibadet etmiyor muyuz?" dediler. Allah'ta onlara "Ben sizin bilmediğinizi de bilirim" diyerek cevap verdi ve devamında Âdem'i halk etti.

*

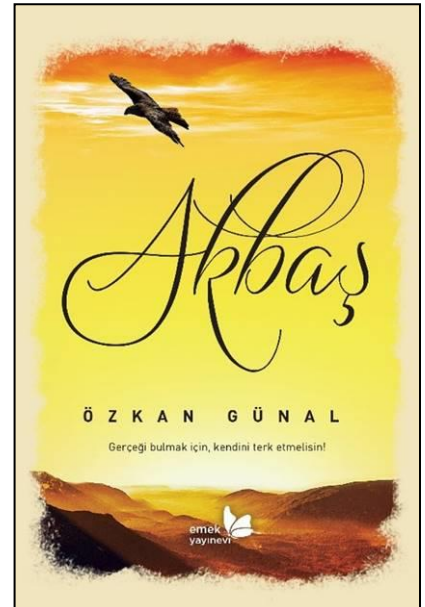
Bağlılık

"İnsan, sevdiğine bağlanır"

Pençesinde yılanla havalanıp Narintüy'le birlikte Narintüy'ün yuvasına geldiler. Yılanı paylaşıp yedikten sonra Akbaş, Benekli ismindeki yaşlı dişi kartaldan, onu küçümseyip alaya aldığından ama onun kendisini hoş görüp kendisine güzel bir hayat dersi verdiğiinden bahsetti Narintüy'e. Uzunkanat'ın kartal olmakla ilgili anlattıklarını aktardı. Narintüy de kendisinin neler yaptığından, başına gelenlerden bahsetti uzun uzun. Tüm gün birlikte uçup, eylene, gülmüşler. İkisine de iyi gelmişti birliktelikleri lakin Akbaş, Narintüy'e her baktığında Beyazkanat'ı düşünüyor, "Acaba o şimdi nerede ne yapıyordur?" diyordu içinden. Narintüy gibi yalnız mıydı? Bilmiyordu.

Güneş batmaya yakın Akbaş "Her şey için teşekkür ederim. Benim gitmem lazım." dediğinde Narintüy'ün üzüntüsü yüzüne yansımıştı. Daha önce hiç hissetmediği duyguları hissetmişti Akbaş'a bakarken. Uzun süredir yalnız olmanın verdiği sıkıntıdan arınmış, onunla gülmüş, ondan çok şey öğrenmişti ve gitsin istemiyordu. O, genç, güçlü, bilgili bir erkek kartaldı ve bu sebeple, "Gitmesen olmaz mı? Burada kal benimle, birlikte yaşarız" dedi kısık bir sesle. Akbaş, "Kusura bakma lütfen. Gitmem lazım, gidip Beyazkanat'ı bulmalıyım, ben onu seviyorum. Ondaki başka bir kartal beni tamamlayıp kalbimi dolduramaz. Kalbi boş olanın yaşaması, yaşamak değil ömür tüketmesidir." Cevabını verince Narintüy, "Peki, anlıyorum seni. Umarım bulursun sevdiğini" dedi.

Akbaş, havalanıp güneşin battığı yere doğru uçmaya başladı üzerinde burukluk, kalbinde hüznle. "Umarım, benim Beyazkanat'ı sevdiğim gibi seni de seven bulursun" dedi.

*

Nefislerini Yaşadılar

*“Anlayana bu sözler sivrisinek saz,
Anlamayana bu sözler davul zurna az”*

“Mülkü bekadan gelmişem, fani cihanı neylerem”

Mülkü bekaya eren, mülkü bekanın zevkini oluşturan fenası olan cihana, muhabbeti, aşkı, sevgiyi neylesin. Bu beka zevkinin tahakkuk edebilmesi için daha evvelki sevgililerimiz dışında yeni bir sevgili bulmamız lazım, başka türlü olmaz. Yeni bir sevgili bulamazsan eski sevgililer hep yürürlükte kalır. O eski sevgililer hep seni cezbeder, o eski sevgililer sana kendilerini hep zikrettirir. Oradan paçayı kurtarabilmen için yeni bir sevgili bulman lazım. Âşık maşuk muhabbeti oluşması lazım yoksa o bir evvelki sevgililerden kimse paçayı kurtaramaz.

Bir kadın kuyumcunun önünden geçerken oradaki bileziklere, kolyelere gözü gidiyor mu gitmiyor mu? Kıyafet mağazalarının vitrinlerine gözü gidiyor mu gitmiyor mu? O nedenle namazda secde bitene kadar sağa sola bakmak yok, nereye bakacaksın, secde mahalline bakacaksın başka yere bakılmaz bakarsan namazdan çıktın fasık namaz olur. Şeriat hakikati anlatıyor. Secdeler bittikten sonra sağa sola selam. *“Şeriatın secdesi şekli sücuttur, hakikatın secdesi mahvı vücuttur”* diyor Mevlana. Sen şekli sücutta kalmışsın oysaki mahvı vücut gerek diyor. Kişi geldiği meydanda bir sevgili bulduysa diğer sevgililer vız gelir, diğer sevgilileri görmez. Geldiği yerde yeni bir sevgili bulamayan oraya gelse bile bir zevk almayacak. İnsan tat almadığı bir yere neden gelsin ki, anlamı yok hatır için gelip sıkılacak nihayetinde de gidecek.

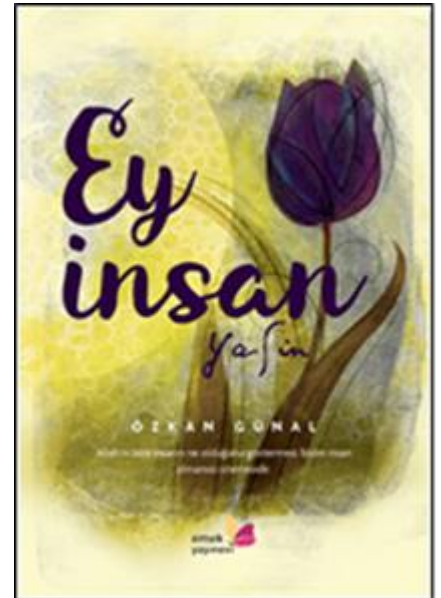
*

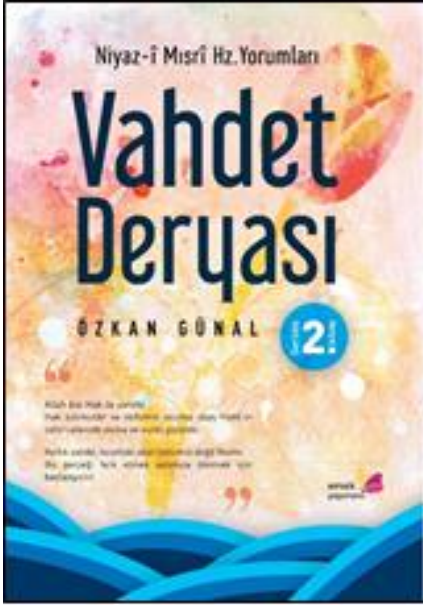
8- Muhakkak ki Biz, onların boyunlarına, çenelerine kadar halkalar geçirdik. Bu sebeple onlar, başları yukarı kaldırılmış olanlardır.

Ey insan! Varlığı nefsiyle tevhit ettiği için kendisini nefisten ibaret zannedenler, nefislerine secde etmek olan nefs-i emmarenin özelliklerini benimseyerek yaşarlar. Bu özellikler, kendisine eziyet etmesinin sebebi olan özellikler olup haset, kin, öfke, gurur, kibir gibi özelliklerdir. Bunların her birisi bir halka olarak boyunlarında takılıdır ki bu halkalar kişiyi nefs-i emmaresinin kölesi yapmaktadır. Nefsine tâbî olanlar bu özelliklerle yaşamlarını devam ettirenlerdir. Onlar, öfkeleriyle kendilerine varlık verip, varlıklarının devamlılığı için öfkeyi giyinmeye devam ederler. Öfke, kendilerine ve etraflarına zarar vermelerini sağlar. Bu yaşam onların, nefs-i emmarelerinin zulüm üzerine inşa ettiği ilahlığına kul oldukları yaşamdır. Kibir ve diğer zulmani özellikler için de aynısı geçerlidir.

Onlar bu yaşamı sevdikleri ve kendilerine ulaşan Hak söze itibar etmedikleri yani Bizim Kendimizi insan-ı kâmil tecellimizden muhabbet ve ispat edişimize tabî olmadıkları için başları yukarı kaldırılmıştır. Başlarının yukarı kalkık oluşu kibir üzerine kendilerine üstünlük ve gayrılık verişleridir. Onlar benlik üzerine her yaptıklarını ve söylediklerini boyunlarındaki halka olan zulmanî özelliklerle yaptıklarından kendilerini görürler. Kendilerini görüşleri iki baktıklarından dolayıdır. Onlar Bizim bilinmek muradımızın tecellisi olan yaşamda, kendi şirk anlayışları üzerine bulunup nefsanîyetlerini görenlerdir. Nefsanîyetini görmek, Bizim ziynetlerimizi sahiplenip nefsinden yana kullanman, nefsi emmare boyutunda tutmandır. Nefsin sevdiklerini sevmek ve hizmet etmek, Hak sözünü kabul etmemektir.

İnsan, kendisinde Bizimle Bizi severdir.

Ne sandın sen bu gaddarı ki ta böyle anı sevdin
Anı her kim ki sevdiyse dinini eyledi yağma
(Ne sandın ki haksızlık edip sahiplenen, sevdin hizmet ettin
Onu kim sevdiyse, insanlığını, imanını yok etti.)

Gaddar, acıması olmayan, başkalarına haksızlık eden, sahiplenen, merhametsiz, katı yürekli, insafsız davranan anlamlarında kullanılır. İşte, aslımız olan Hakk'ın bu dünyadaki zahiri olan nefis, Cenab-ı Allah'ın kendisi için teşbihe çıkışı olan sıfatları sahiplenerek hakikatine haksızlık eder de bu sıfatlar ile kendisini ilah ilan eder. Bizler nefsin ilahlığını sever, nefse hizmet edersek aslımızdan uzaklaşır, imanımızı katletmiş oluruz. Nefis isteğini elde etmek için, ilahlığını perçinlemek için zulmaniyetle Rahmaniyeti katleder. Nefsin kendi istekleri için sıfatları kullanması, diriliği kendisine mal etmesi ve diriliği kendi pazarında kendi istekleri için kullanması, İlmî kendisine mal etmesi ve ilmi kendi

pazarında kendi istekleri için kullanması, İradeyi kendisine mal etmesi ve iradeyi kendi pazarında kendi istekleri için kullanması, Kudreti kendisine mal etmesi ve kudreti kendi pazarında kendi istekleri için kullanması, Görmeyi kendisine mal etmesi ve diriliği kendi pazarında kendi istekleri için kullanması, İşitmeyi kendisine mal etmesi ve işitmeyi kendi pazarında kendi istekleri için kullanması, Konuşmayı kendisine mal etmesi ve kelamı kendi pazarında kendi istekleri için kullanmasıdır. Nefis, varlık dediğimiz bu sıfatları kullanarak kendi ilahlığını ilan eder ve kendi pazarındaki mallara sahip olmak uğruna şirki, küfrü, zulmaniyeti yaşar. Nefis için cennet olan bu yaşam tarzı, imana küfürdür. Bizler nefsin taleplerini yerine getirip bu uğurda ömrümüzü, boşa harcayarak geçiririz. Nefsin isteğinin yerine gelmesi ile yaşadığı anlık tatmin bizim sevincimiz olur.

Kendi aslımıza kör bulunup, fani olan nefsimizi sevdiğimizden fani olucuları da severiz. Ali İmran suresi 117 ayeti kerimede,

Onların, bu dünya hayatında infak ettikleri şeylerin durumu, kendilerine zulmeden bir kavmin, "kavurucu, dondurucu soğuk bir rüzgârın isabet ederek, böylece helâk ettiği" ekininin durumu gibidir. Allah, onlara zulmetmedi, fakat onlar, kendi kendilerine zulmediyorlar

denilerek, nefsin istekleri peşinde harcanan ömrün zayi oluşu ve kendimize zulüm oluşu anlatılmaktadır. Nefsin dünyaya dönük olan yüzü asla kendi isteği ile imana dönmez. Nefsin yüzünün dönük olduğu dünya zevklerinde de son yoktur. Nefis elinden geldiği sürece bu zevklere sahip olmak uğruna varlığının dayanağı zulmaniyeti terk etmez. Zulmaniyet ismi verilen sıfatlar mahlûk sıfatı olduğundan bu sıfatlar üzerine sürdürülen yaşam insanca, iman üzerine değil canlı mahlûk olarak devam edecektir. Bu anlayış üzerine küfürde bulunup ısrarcı olmanın elbet bedeli vardır. Ali İmran suresi 185 ayeti kerimede,

Her canlı ölümü tadacaktır. Ancak kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size tastamam verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete sokulursa, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir

buyrularak, bizlere bu hakikat anlatılmaktadır. Hayvanca yaşamı terk edip, insanlığımıza uruc etmek ve insan olmak önceliğimizdir. İnsanca yaşam, mahlukluktan arınmış, Rahmaniyet üzerine sıfatlarımızın Hakk'a tâbî olduğu yaşamdır. İnsan Cenab-ı Allah'ın zahir oluştaki esmasıdır. Bu sebeple insanın sıfatları mümin sıfatıdır ki bu sıfatlardan tecelli eden Allah olduğundan insandan Allah'a yaraşır tecelliler ile Allah görülür. Bu ancak nefsimizi sevmeyi bırakıp, sevme özelliğini aslına döndürüp, Allah'ı sevmek ile olur. Peygamber Efendimiz, hadisi şerifinde,

Allah sevgisi insanı Allah'a yaklaştırır ve O'nun rızasını kazanmasına sebep olur

buyurmaktadır. Hu...

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı dokuzuncu, toplam otuz üçüncü sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepinize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Zikir**'e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Zikir, Allah esmasının dille ve kalben her nefeste tekrar edilmesi olmasının yanında zikredilen esmanın her esma ve surette de zikredilmesiyle yani zikredilenin, tecellisiyle tevhit edilmesidir. Zikredilen ayrı, tecellisi ayrı olarak yapılan zikir noksanıdır ki noksan kaldığı sürece zikir zikredilene ulaşamayacaktır. Zikredilene tecellisiyle tevhit etmediğimiz sürece görüş iki kalacağından yapılan zikir de benlikle yapılmaya devam ettiğinden tevhit gerçekleşmeyecektir. Allah esması cümle esmaların cemi olduğundan, cümle esmalarda Allah demek gerçekte Allah'ı zikretmektir. Hu...

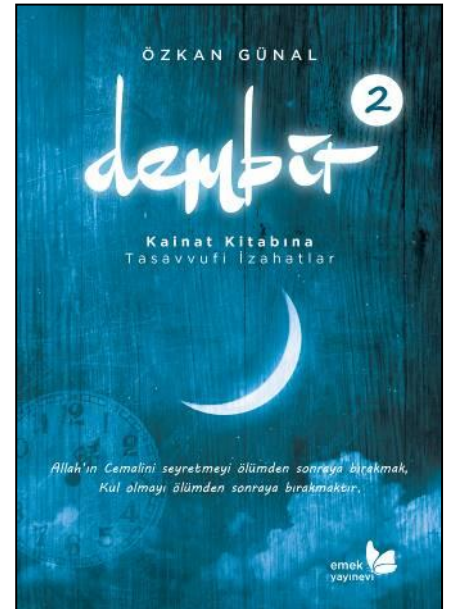
Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Dembir 2** isimli eserle noktalyoruz.

*

Okumamız gerekenin ne olduğunu anlayabilmemiz için okumak istediğimizi tanımalıyız. Gönüller sultanı efendim, “Ne aradığını bilmeyen bulduğunu anlayamaz” derdi. Bu sebeple neyi okumalıyız? Sorusuna vereceğimiz cevap, okunacak olanı gösterecektir. Evet, neyi okumalıyız? Cenabı Allah bilinme isteğiyle teşbihe, insan olarak okuyabilme özelliği ve okunacak olan birlikteliğiyle çıkmıştır. Okunacak olan, insanın kendisidir. İnsan, Rabbin okunacağı ve yine Rabbe ait olan sıfatların tecellisiyle donatılmıştır. Bir kitabın yazılışı, içindeki harflerin o kitabın okunacağı şekilde, yazanın batınından kitabın sayfalarına tecelli edışıdır. Kitabın içinde, yazarın kendisini anlatan, yazarın kendisini bildiği bilgilerin harf olarak zahire gelişi yani batınındaki bilginin harflerle vücutlanması vardır. Her harf, her hece, her kelime, her cümle yazarın kendisini bildiği bilginin, tüm bu olgularla vücutlanmasından ibarettir. Harfler ayrı, yazar ayrı ikiliği iki bakan için geçerli olan zandır. Bu sebeple insan da, kendisini yaratarak kendisiyle yaratılmışlığa çıkan Rabbin özelliklerinin vücutlanmasıdır. Bu özellikler, dirilik, ilim, irade, kudret, görme, işitme, kelam, vücut ve sıfatların vücutlanmasıyla yaptığı işler olan yaratmanın tecellisidir.

Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O daima diridir, bütün varlığın idaresini yürütendir. O'nu ne gaflet basar, ne de uyku. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmadan huzurunda şefaath edecek olan kimdir? O, kullarının önlerinde ve arkalarında ne varsa hepsini bilir. Onlar ise, O'nun dilediği kadarından başka ilminden hiç bir şey kavrayamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kucaklamıştır. Onların her ikisini de görüp gözetmek O'na bir ağırlık vermez. O çok yücedir, çok büyüktür. 2-255 Ve Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz. Muhakkak ki Allah; Âlim'dir, Hâkim'dir. 76-30 Peygamber: “Benim Rabbin gökte ve yerde her sözü bilir. O, her şeyi işitir, her şeyi bilir” dedi. 21-4 Hâlbuki sizi de yaptıklarınızı da Allah yaratmıştır. 37-96

İnsana bakınca görünen tüm işler ve sıfatlar ve vücut Rabbe ait Rabbin özelliği olup, Rab bu özellikleriyle insan ismini alarak görünür olmuştur. Bizler insana bakınca Rabbin görünürlüğüne bakıyoruz. Rabbi bilmek ve arif olmak insanı bilmek ve insana arif olmakla mümkün olduğundan okunması gereken insandır.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki Nur-unun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah